

Giới thiệu Đã Từng, Không Cách Nào Biến Mất

Bạn đang đọc truyện *Đã từng, không cách nào biến mất* của tác giả Hạo, Chấp Nhất Yêu trên website đọc truyện online. Mỗi đến cuối cùng, nàng mới phát giác người mình thích là hắn, ... Nhìn thấy thân hình kia ngày xưa đủ ám áp hiện giờ lại là một thi thể lạnh băng như thế, ... Nàng nhớ tới lời nói cuối cùng của hắn với nàng, trong lòng lại vạn phần đau đớn, ... Nguyên lai những lời nói quan tâm này đều là di ngôn! Nhưng nàng sẽ không để cho hắn cứ như vậy chết đi, cho dù phải mất đi hết thảy nàng cũng sẽ nghĩ biện pháp khiến cho hắn sống lại, bởi vì nàng, thiếu hắn một lần trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng, Không Cách Nào Biến Mất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Rơi Xuống Nước Xuyên Qua

"Ách. Hảo no bụng đó! ~" Khó khăn nuốt bụng nhỏ tròn tròn, cô gái nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu dí dỏm ở trên cỏ xanh mơn mẫm lăn lộn.

"Lôi Lôi, người đâu đã lớn rồi a..., làm thế nào vẫn còn không đổi được những thói quen xấu này đây?" Giọng nữ oán giận xen lẫn bất đắc dĩ đối với cô gái đáng yêu. "Cái gì gọi là thói xấu nha, Xảo Nhi. Người không phải học ta à, hừ! ~" Ném cho cô gái áo trắng một cái xem thường, Hân Lôi Lôi càng thêm phóng túng ở trên thảm cỏ lăn qua lăn lại, còn thỉnh thoảng phát ra tiếng cười 'hắc hắc'. "Dì! ~ Bần thiù, ta mới không cần! ~" gương mặt Xảo Nhi rõ ràng ghét bỏ, vội vàng nhảy ra xa hơn một thước. "Stop! ~ Cái gì mà bần thiù chứ. Cái này gọi là cảm thụ Thiên Nhiên, cảm thụ hiểu không?" Hân Lôi Lôi từ trên bãi cỏ bò dậy, chỉ vào sân cỏ sớm bị nàng ép tới phải không có khoác lác vô s> "Đây chính là gần sát Thiên Nhiên, mà ta nhận thấy nó chẳng qua là một phần tử trong thiên nhiên rộng lớn —— cỏ nhỏ mà thôi. Mà cỏ nhỏ lớn lên trên mặt đất cho nên là một phần tử của thiên nhiên. Nó sinh trưởng ở trên mảnh đất này, bởi vì nó sinh trưởng ở đây tạo hương thơm bốn phía trên đất, cho nên người chủ nhân như ta đây phải có nghĩa vụ cảm thụ một chút, mà mảnh nhỏ của thiên nhiên này cũng đặc biệt nguyên ý được ta cảm thụ. Nhìn xem, nó cũng vui vẻ cười đến gãy lưng rồi, cho nên a." "A a a, Lôi Lôi a, van cầu người đừng nói nữa, van cầu người, tha cho ta đi! ~" Xảo Nhi bước nhanh tới ôm lấy chân phải thật nhỏ của Hân Lôi Lôi, bộ mặt thống khổ đầy nước mắt. "Tại sao vậy? Chẳng lẽ người cảm thấy ta nói không rõ ràng sao? Vậy ta lại nói rõ ràng một chút! ~" Hăng giọng một lát, Hân Lôi Lôi há mồm muốn nói, tốc độ của Xảo Nhi so với thanh âm truyền ra của nàng nhanh hơn, đưa tay trực tiếp bưng kín môi anh đào của cô sắp lú rú không ngừng, "Không cần a, Lôi Lôi, bỏ qua cho ta đi! ~" "A?" Vuốt ve tay nhỏ bé của Xảo Nhi, Hân Lôi Lôi đắc ý nhìn nàng. "Như thế nào, ta phân tích đủ thấu đáo rồi chứ! ~" "Đừng vậy a, thấu đáo thấu đáo! ~" Xảo Nhi đầu gật giống như gà con mổ thóc. "Hắc hắc, Xảo Nhi, người có thấy được nước hồ bên kia không a? Có phiếm lam quang! ~" Hân Lôi Lôi chỉ chỉ sau lưng nước hồ Xảo Nhi. "Lam quang?" Mặc dù rất là nghi hoặc nhìn khỏe miệng Hân Lôi Lôi cười tà, nhưng lòng hiếu kỳ cuối cùng cũng chiến thắng ý chí. Nàng quay đầu lại nhìn về phía hồ, lại phát hiện căn bản không có hiện lam quang gì hết. Sau lưng đột nhiên truyền đến một hồi lực đẩy, nàng không khỏi ở trong lòng hung hăng khinh bỉ nhìn mình một chút vậy cũng không ý chí như thế. "A! ~" "Oa a! ~" "Phù phù. Phù phù." Tiếng rơi xuống nước truyền đến, lại có đến hai tiếng. "Ồ. Xảo Nhi! Người quá độc ác rồi, tại sao có thể nắm chân ta không thả a! ~" Điều chỉnh vị trí của mình, Hân Lôi Lôi giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhưng chỉ làm tăng thêm vẻ đáng yêu của nàng. "Ha ha, chuyện không liên quan đến ta a. Mới vừa rồi một tay ta che cái miệng muốn nói không ngừng của người kia, nhưng một tay kh không có buông ra, ai kêu chính người không thấy rõ đây?" "Hừ, tiểu nhân gian trá." "Vậy đánh lên sau lưng người khác, gọi là cái gì đây?" Xảo Nhi buồn cười nhìn nàng. "Là chính nhân nữ tử." "....." Triệt để im lặng không nói được gì rồi. "Ài, đều là ta không tốt, lừa người mới làm hại chúng ta cùng nhau rơi xuống. Ta bảo đảm lần sau nhất định sẽ không lừa người nữa." "Thật?" Mặt Xảo Nhi tỏ vẻ không tin. "Ừ, tuyệt đối so với vàng còn thật hơn." Hân Lôi Lôi dừng một chút, nhìn địa phương mới vừa rồi rơi xuống một chút, trong lòng vạn phần cảm khái, không kìm hãm được nói: "Lần sau trực tiếp đẩy người xuống là được, không phải sao?" "....." Quả nhiên. "Người thật đúng là." Xảo Nhi đang muốn trách nể nàng cái gì, lại đột nhiên mờ to hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm sau lưng Hân Lôi Lôi, vươn tay chia về phía nàng. "Lôi Lôi. Người. Phía sau người có. Có lam quang." "Ừ?" Hân Lôi Lôi nhìn biểu tình khoa trương của nàng mà ngẩn người, nhưng ngay sau đó liền vuốt ve tay nàng bĩu môi nói: "Thật không có sáng ý! Muốn gạt ta thì cũng nên kiếm cái cơ mới đi chứ! ~" "Không. Không phải, Lôi Lôi, thật. Thật sự có a." Xảo Nhi cả kinh, nước mắt ở trong hốc mắt sắp trào ra đến nơi. "Xảo nhi?" Hân Lôi Lôi lần này ngốc thật rồi, không biết. Thật sự có chứ? Run rẩy xoay người, trong nháy mắt, đập vào mắt nàng chỉ có một phiến phiếm lam quang sâu kín trên mặt hồ. Gừng tinh linh nhảy vũ điệu màu lam như ở trên mặt hồ. "A! ~~~~~ yêu quái a! ~~~~~" Tiếng thét chói tai như giết heo truyền đến. Xảo Nhi vội vàng bịt cái miệng của nàng lại, đang muốn nói gì lại phát hiện dưới chân có thứ gì đó đang lôi nàng xuống. Trong lòng nàng chấn động, vội cúi đầu xem. Nàng không nhìn còn khá, vừa nhìn đã giật mình. Những tinh linh đang nhảy múa cư nhiên lôi chân của nàng cùng Hân Lôi Lôi thẳng tắp kéo xuống dưới. Mà Hân Lôi Lôi bên cạnh cư nhiên bị lam quang trên mặt hồ dọa cho sợ tới mức ngất đi. "Lôi Lôi, Lôi Lôi! ~ Người tỉnh tỉnh a! ~" Cho dù nàng gọi thế nào Lôi Lôi vẫn bất tỉnh như cũ. Điều này làm cho Xảo Nhi không khỏi có chút hoảng loạn. Tại sao Lôi Lôi sớm không bất tỉnh muộn không bất tỉnh, cố tình lại ở nơi này, trong thời khắc mấu chốt này mà ngất đi a? Nếu lấy lực lượng của nàng nhất định có thể thoát khỏi những thứ này, nhưng là mình không được ah..., vậy nên làm sao bây giờ? Vũ điệu tinh linh càng kéo càng sâu, mãi cho đến khi đem tùm hai người chìm sâu vào trong nước. Một giây trước khi mất đi tri giác, Xảo Nhi nỗ lực lôi kéo đã Hân Lôi Lôi bởi vì mình không đủ lực kéo mà rời mình đi. Biết rõ mình đã vô lực kéo, song nhìn nàng cách xa mình, Xảo Nhi nhàn nhạt nói ra điều gì mơ hồ không rõ. Sau đó, cùng với Hân Lôi Lôi, biến mất ở trong vùng tối tăm —— Lôi Lôi, nếu như mà ta chết, như vậy ta sẽ cầu xin thần để cho ta đời sau. Còn nhớ rõ người.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng, Không Cách Nào Biến Mất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tới “Hắc Tinh”

Ánh trắng lên cao

Bốn phương là một mảnh 喧 ồn ào, những người mặc xiêm áo sắc thái âm đạm không ngừng đi qua đi lại, tựa hồ rất vội vàng. Những người bán hàng càng thêm không ngừng gào thét, khen ngợi chỗ vật bán của mình. Chỉ có hai nam tử chậm rãi xuyên qua đám người, mà trên người bọn họ mặc xiêm áo sắc thái diêm lệ cùng đường may tỉ mỉ. Còn có ngọc bội tinh xảo bên hông, không một chút tiếng động nói rõ thân phận cao quý của bọn họ. Mà bọn họ cũng có gò má anh tuấn bức người. Trước khi mọi người đưa mắt từ bên người bọn họ dời đi thì không khỏi cũng sẽ thoảng để ý. Bởi vì người dời đi cũng không phải chỉ có một hai người, mà là toàn bộ người, hơn nữa vây ở trước cửa một khách sạn nhà đặt tên là ‘Hắc Tinh’. “Nha, đây là cô nương nhà ai a, làm sao lại nằm ở phía trước khách sạn này đây?” Một vị nhân sĩ chính nghĩa không khỏi nghi ngờ. “Chỉ là dung mạo cô nương này cũng thật tốt. Một khuôn mặt nhỏ nhắn làm cho người ta thương yêu. Vóc người mặc dù kiều nhỏ một chút nhưng vẫn rất đầy đặn a. Nếu có thể lấy về nhà, cũng sẽ hưởng thụ vui vẻ.” Một vị người gian trá không tốt bụng quan sát thân thể kiều nhỏ của cô bé kia, một đôi con ngươi nhỏ hẹp đảo quanh liên hồi, tựa hồ tính toán cái gì> “Đúng vậy a, đúng a! ~” Quần chúng hưởng ứng. “Tránh đường chút.” Tốc độ đám người đột nhiên mau hơn, nam tử anh tuấn mặc trường bào màu trắng ngà không khỏi nghi ngờ nhìn về phía đám người đông kín không ngừng chen chúc. Trầm mặc hồi lâu, nhân nhạ phát ra giọng nam tử tính vô cùng dễ nghe lại mê người. “Đến xem một chút.” “Dạ, Vương gia.” Nam tử đi phía sau nam tử mặc trường bào màu trắng ngà cũng rất anh tuấn, sau khi trả lời hùng hậu chắc chắn liền đưa tay dùng nội lực chấn động đám đông, nhất thời trước mặt liền xuất hiện một con đường mòn. Nhấc chân ưu nhã đi vào ở trong ánh mắt kinh dị của mọi người, nam tử mặc trường bào màu trắng ngà một đôi trông mắt lấp lánh có hồn nhìn chăm chăm vào người xinh đẹp trên đất đang hôn mê bất tỉnh, động cũng không động. “Nha, chẳng lẽ vị nhân huynh khí chất phi phàm này cũng yêu thích cô gái đang hôn mê kia sao?” Vị kia nhân sĩ chính nghĩa lại phát ra thanh âm đặc biệt kia.> “Đúng vậy a! Chỉ là vị nhân huynh này thật quá anh tuấn tiêu sái, khí chất phi phàm a.” Một người dân Át thành khẩn nói ra tiếng. Nhưng Diệp Hạo Vũ cũng không có để ý tới bọn họ, chỉ là nhân nhạ, nhân nhạ nhìn cái người kiều nhỏ đó. “Ai yêu, sao lại có nhiều người đứng trước khách sạn thế này a! ~” Lão bản khách sạn đi ra, là một nam tử trung niên có bộ mặt dữ tợn, cầm dài lại còn có nốt ruồi to đùng dính râu. Đợi khi thấy rõ người nằm trước cửa thì miệng lão liền toát nước miếng rào rào. Tiểu nhị bên cạnh thấy hân như thế, cũng cúi đầu nhìn qua, ngay sau đó hai mắt sáng lên, lập tức nói: “Cô gái này té xỉu ở trước cửa bốn điểm, cho nên sẽ thuộc về lão gia của chúng ta.” “Cái gì? Không công bằng a, này.” Người nào đó không có hảo ý bày tỏ thái độ phản đối. “Đúng vậy a, Đúng vậy a.” Quần chúng hưởng ứng. > Người trên đất đột nhiên phát ra thanh âm. Đang lúc mọi người ngừng thờ chờ nàng thức tỉnh lúc lại phát hiện nàng chỉ giật giật thân thể, đôi tư thế mà thôi. “Khụ! ~” Thị vệ đứng sau lưng Diệp Hạo Vũ nhẹ giọng ho khan một cái, ánh mắt mắt hờn của đám đông vội thu lại. “Cái gì mà không công bằng chứ. Đây là khách sạn lão gia của chúng ta, lão gia chúng ta có quyền định đoạt.” Tiểu nhị bắt mắt lớn tiếng phản bác. “Ách.” Lần này Hân Lôi Lôi thực sự tỉnh lại, vuốt vuốt cặp mắt trong veo như nước, duỗi lưng một cái liền đứng lên. Nhưng lại bởi vì mọi người vây xem mà sợ hết hồn. “Để cho cô nương này tự mình quyết định đi.” Một nhân sĩ chính nghĩa đề nghị. “.” Được rồi.” Tiểu nhị đành chịu gật đầu. “Quyết định cái gì?” Hân Lôi Lôi về mặt nghi ngờ. “Là lưu lại khách điểm này hay là> “Khách sạn?” Nguyệt Lôi Lôi nhìn người chung quanh một chút, lại nhìn chiều bài treo trên đỉnh đầu một chút, nhất thời ngẩn người, “Nơi này. trông giống như ở cổ đại a?” Nàng ngây ngốc cắn cắn ngón tay mảnh khảnh trắng nõn trầm tư. “Cổ đại?” Lão bản không hiểu. “Ách. Ta vẫn là nên rời đi thôi! ~” Hân Lôi Lôi đáp lại câu hỏi rồi mỉm cười đi ra khỏi đám người. “Cô nương xin dừng bước.” Người không có hảo ý gọi Hân Lôi Lôi lại. “Người tìm ta có chuyện gì sao?” Hân Lôi Lôi nghi ngờ xoay người. “Đúng vậy a, không biết cô nương có nguyện ý gả làm vợ An mô hay không? Chắc chắn An mô sẽ hảo hảo đối đãi người.” “An mô?” Danh tự hảo kỳ quá> “Đúng vậy a. Ta họ An tên Vân, cô nương có thể đáp ứng hay không?” “Người có phải nhận làm người hay không nha? Chúng ta lại không biết nhau, ta vì cái gì lại muốn gả cho người?” Hân Lôi Lôi không hiểu nhìn hân. “Người.” An Vân Sinh tức giận nhìn nàng, “Gả hay không gả?” “Không lấy.” Nữ nhân này rõ ràng giả bộ ngu. Tức giận liền vung tay về phía nàng. “Hô! ~” Một hồi gió lạnh lướt qua bên tai, Hân Lôi Lôi tức nhìn An Vân. “Người muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng, Không Cách Nào Biến Mất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Vào Ở Vũ Vương Phủ

“Hừ, trái lại giả bộ ngu rất lành nghề, người chờ đó cho ta.” Dùng sức thu hồi tay của mình, An Vân cũng không nhìn xem là ai bắt được tay của mình liền xoay người rời đi.

“Không sao chứ?” “Cám ơn! ~” Ngẩng đầu hướng Diệp Hạo Vũ thi triển hồn nhiên tươi cười, Hân Lôi Lôi khẽ đánh giá một thân cổ trang của mình. Ông tay áo to lớn, chéo quần nhỏ hẹp, nhẹ nhàng phát phối bên hông là dây tơ vàng, vòng cung thân thể hoàn mỹ, quần lụa mỏng thấu hoa lan đáng yêu. Tất cả đều mang màu thủy lam nàng thích nhất, đơn điệu, lại không mất phong thái tinh khiết. “Nhà của người ở đâu?” Diệp Hạo Vũ lạnh lùng hỏi nàng, tựa hồ cũng không để ý sự lạnh nhạt của mình sẽ hù dọa cô gái yếu đuối, khéo léo đáng yêu trước mắt này. “Nhà?” Hân Lôi Lôi ngẩn người, ngay sau đó đáp phi sở vấn> “Có thể giúp ta tìm một người không? Nàng gọi là Xảo Nhi, đáng đáp rất đẹp.” “Xảo Nhi?” Nhìn một chút Hân Lôi Lôi, Diệp Hạo Vũ xoay người muốn rời đi, nàng lại đưa tay nắm lấy trường bào của hân. “Ta tên là Hân Lôi Lôi, tên người là gì?” Ngẩn người nhìn chăm chăm dung mạo ngây thơ của nàng một chút, Diệp Hạo Vũ lãnh đạm nói: “Diệp Hạo Vũ.” “Người có biện pháp giúp ta tìm được Xảo Nhi, đúng không? Có đúng hay không?” Hân Lôi Lôi siết chặt xiêm y của hân, nhẹ nhàng lắc lắc, khuôn mặt nhỏ nhắn mong đợi nhìn hân. “.” “Ừ.” Khẽ gật đầu, Diệp Hạo Vũ hiển nhiên có thể. “Vậy người giúp ta một chút có được hay không? Ô ô, ta ở chỗ này vô thân vô cố, Xảo Nhi nhất định cũng giống như ta vậy. Không có Xảo Nhi ta thật sự không có cách nào sinh tồn a, van cầu người giúp ta một chút. Nếu lỡ Xảo Nhi rơi vào trong tay người xấu nhất định phải chết.” “Ồ ô! ~” Hân Lôi Lôi có chút kích động rơi xuống vài giọt nước mắt trong suốt. Lần nữa dừng nhìn nàng một chút, Diệp Hạo Vũ tựa hồ cũng không muốn để ý, nhưng nước mắt của nàng lại làm cho nội tâm của hân có một loại tâm tình phức tạp. “Ừ.” Nhẹ giọng đồng ý, lại chỉ bởi vì không muốn nhìn nàng rơi lệ. “Hân cô nương, mời theo thuộc hạ đến phủ chọn nơi nghỉ muốn đặt chân.” Thị vệ anh tuấn khẽ lên tiếng. “Phủ?” Hân Lôi Lôi ngẩn người, cố gắng tìm kiếm trong đầu từ ‘phủ’ của cổ đại là có ý gì, hồi lâu lại chỉ hận ngày xưa sao không chăm đọc sách chút. “Ừ.” Diệp Hạo Vũ gật đầu một cái.

"Vây. Được rồi." Dù sao mình cũng không có chỗ để đi. Lau nước mắt, Hân Lôi Lôi theo sát Diệp Hạo Vũ rời đi. Vũ vương phủ "Oa! ~ Thật to > Kính ngạc vòng quanh cây cột thật to vài vòng, Hân Lôi Lôi vui vẻ nhìn bốn phía. "Đây đã là phòng của ngài rồi, ngài xem thấy thế nào?" Đẩy ra cửa gỗ một cái liền nhìn thấy phong cảnh bên ngoài ưu nhã, không khí mới mẻ ủa vào, thị vệ anh tuấn nhìn Hân Lôi Lôi chờ đợi câu trả lời của nàng. "Đây là phòng của ta?" Giật mình đi vào, bên trong tuy là cổ hương cổ sắc, nhưng lại có một loại mỹ đặc biệt. "Ừ, ta rất thích nơi này, cảm ơn! ~" Nàng lập tức nhào vào lên chiếc giường thật to, Hân Lôi Lôi thử cảm xúc một chút rồi nhảy xuống luôn, nhìn chăm chăm thị vệ anh tuấn hơi có vẻ kinh ngạc nhìn mình cũng rất buồn cười nha. Nàng mỉm cười nói: "Ồ đây có ao nước hay không a? ~" "Dạ?" Thị vệ không hiểu nàng hỏi cái này để làm gì. Tựa hồ nhìn thấu tâm tư của hân, Hân Lôi Lôi giải thích: "Ta thích nước, nơi này có không?" "Có." Thị vệ gật đầu một cái. "Tất cả đồ ở nơi này thật tốt! ~" "Dạ." "Ta sẽ không làm phiền các người lâu đâu! ~ Chỉ chờ các người tìm được Xảo Nhi giúp ta, ta sẽ đi liền, hắc hắc! ~" "Dạ, thuộc hạ cáo từ." Đợi đến khi Hân Lôi Lôi cho phép thị vệ liền xoay người đi ra khỏi cửa. Hân Lôi Lôi cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng thị vệ liền bay ngay đến trước cửa, đóng lại thật chặt. Sau đó nàng quay vào phòng, bày hình chữ "đại" nằm trên giường. "Ừ! ~ Hôm nay phải trên giường thật lâu, cuối cùng may mà tìm được địa phương tốt! ~" Dĩ dỏm trở mình lật qua lật lại, rốt cuộc Hân Lôi Lôi cũng an tĩnh đi ngủ. Chim tên cành cây lú lo riu rít, ánh mặt trời vung vẩy cả vùng đất, trong không khí tràn ngập mùi hương ấm áp> "Ách! ~" Hân Lôi Lôi từ trên giường ngồi dậy, lạnh tay lẹ chân mặc vào một bộ y phục màu hồng nhạt, ngoan ngoãn đuổi lưng một cái, liền đạp bước nhỏ đi ra khỏi cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng, Không Cách Nào Biến Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 4: Khai Hoa

Minh Nguyệt trì Mặt hồ phẳng lặng, thỉnh thoảng gợn sóng lăn tăn khiến ánh sáng đâm vào trong mắt chỉ càng lộ vẻ chói mắt. "O o, sáng sớm tân bộ thật đúng là không khí mới mẻ a! ~" Khẽ cười cười, Hân Lôi Lôi dĩ dỏm nhăn nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn. "Vương gia, ngài tính an bài vị Hân cô nương kia như thế nào?" Chợt nghe từ nơi xa truyền đến một giọng nam quen thuộc, Hân Lôi Lôi sợ tới mức vội vàng trốn vào sau núi giả. Nàng không hiểu tại sao mình muốn tránh, nhưng có loại trực giác không rõ nói cho nàng biết nghe tiếp tốt hơn> "Chuyện của bốn vương, bốn vương tự sẽ có sắp xếp." Trong thanh âm tràn đầy từ tính xen lẫn lạnh lùng. Thanh âm này. Không phải là Diệp Hạo Vũ sao? Hân Lôi Lôi chợt thấy cả kinh, người bọn họ đàm luận tựa hồ chính là mình, chẳng lẽ hân hồi hận nhận lời giúp mình rồi hả? Tay nhỏ bé mảnh khảnh không kim hãm được nắm chặt vách núi giả. "Nguyệt Kỵ vượt quá khuôn phép rồi. Thịnh Vương gia thứ tội." Thị vệ anh tuấn khom người cúi đầu. "Thôi, dành chút thời gian đi tìm cô nương gọi Xảo Nhi kia đi." "Vâng" Xoay người muốn đi, Nguyệt Kỵ lại cảnh giác nhíu mày, nhìn sau lưng Diệp Hạo Vũ sững sờ một lát rồi mới rời đi. Diệp hạo Vũ ưu nhã nâng ly trà bằng sứ xanh lên, khẽ nhấp một ngụm, nhàn nhạt đưa tay phải về núi giả phía cách đó không xa, ngón trở nhẹ khảy sau đó thu tay lại, trong lòng thầm đếm 3. 2. 1. "Bùm! ~" Núi giả nhất thời nổ tung ra, tình cảnh không thông báo mà đột biến trong khi tay phải mịn màng của Hân Lôi Lôi vẫn đặt ở trên núi giả. Tiếng nổ mạnh đỉnh tai nhức óc, tay phải cũng bói vì trước đó quá dùng sức nắm vách núi giả mà bị liên lụy. Tiếng nổ đã đường bàn tay đã tràn đầy máu tươi, khuôn mặt kiêu tiểu cũng bị xây xước, chảy ra vết máu ti ti. Một thân xiêm áo xinh đẹp cũng gần đầy vết rách. "Ách." Hân Lôi Lôi che tay phải đau đớn không dứt khẽ rên. "Nếu còn dám nghe lén, kết quả sẽ không nhỏ như vậy đâu." Lạnh lùng bỏ lại mấy lời, Diệp Hạo Vũ nhìn cũng không nhìn Hân Lôi Lôi liền đứng dậy phẩy áo bào rời đi. Hạo Thiên điện "Ồ ô ô ô ô. Đau quá. Ô ô." "Tiếng khóc lóc nhẹ nhàng tự bên trong cửa gỗ truyền vào. Diệp Hạo Vũ cau mày đẹp, không khỏi có chút oán giận võ công của mình tại sao lại tốt như vậy, đến nỗi ngay cả thanh âm yếu ớt như vậy cũng nghe được rõ ràng, nhưng nghĩ lại, đây chẳng phải là tiếng khóc của Hân Lôi Lôi sao? Chẳng lẽ bởi vì lời nói của mình hôm nay? Ngán người, Diệp Hạo Vũ phủ thêm xiêm áo đẩy cửa đi về phía Mị Nguyệt Uyển. Mị Nguyệt uyển Đến trước cửa, thanh âm kia càng thêm rõ ràng, vì đêm tối càng thêm một mạt âm trầm cô tịch. "Cốc cốc! ~" Tiếng gõ cửa truyền đến, Hân Lôi Lôi ngẩn ra, gấp rút đình chỉ tiếng khóc, cuống quýt đem khăn đầy máu ném xuống dưới giường, qua loa dẫn kéo xuống dưới, đưa tay lấy lục y mới đổi mặc gọn gàng, lau nước mắt xong mới đứng dậy kéo cửa ra. "Diệp. Diệp Hạo Vũ?" Nàng không nghĩ tới sẽ là hân. "Nửa đêm khóc cái gì?" Vào phòng, Diệp Hạo Vũ dò xét nhìn bốn phía một lượt, ngồi ở trên ghế. "Ách. Ha ha, người nghe lầm rồi, ở đâu có tiếng khóc a?" Cười xấu hổ, trong lòng Hân Lôi Lôi lại sợ tới mức muốn chết. Kia là loại lỗi tại gì a? Hạo Thiên điện cùng Mị Nguyệt Uyển của ta cách xa cả dặm mà vẫn còn nghe được. Không được, về sau muốn đi nhà xí cũng cần phải cách địa phương hân thường đi qua xa một chút, nếu không chẳng phải cái gì hân cũng nghe được sao? "Không cần giải thích, tóm lại." "Nhẹ liếc nàng một cái, Diệp Hạo Vũ khẽ sững sốt, đáy mắt lãnh ngạo thoáng qua một tia thương yêu. Ở chỗ cổ tay phải của nàng, trên xiêm áo xanh biếc nhiễm màu đỏ tươi, hơn nữa tựa hồ không ngừng mở rộng. "Tay của người bị thương?" "Ừ? A, vết thương nhỏ, ha ha! ~" Hân Lôi Lôi mặc dù mặt mỉm cười, trong lòng lại hung hăng khinh bỉ nhìn Diệp Hạo Vũ một cái. Rõ ràng chính bởi vì người mà bị thương, còn giả không biết. Hừ, nguy quân tử> Giống như nhìn thấu tâm tư của nàng, Diệp Hạo Vũ nhíu mày, thử hỏi: "Là bởi núi giả hôm nay?" ". Ừ." Chẳng biết tại sao, khi nghe câu trả lời của nàng hân lại có loại cảm giác tự trách. Ngẩng đầu, hướng nàng vẫy vẫy tay, "Tới đây." "Nha." Nàng ngoan ngoãn đi tới. Diệp Hạo Vũ đưa tay kéo tay trái của nàng, nhẹ nhàng dùng sức, thân hình kiêu nhỏ thom tho đã ở trong ngực. "A! ~ người. Người muốn làm gì?" Gương mặt hồng thắm, Hân Lôi Lôi bất an giãy dụa thân thể mê người. Hạ thân không khỏi xao động một hồi, Diệp Hạo Vũ khẽ nguyên rủa một tiếng, cố định nàng chặt chẽ trong ngực, cảnh cáo> "Đừng động đây." "Cái gì? A, sắc lang! ~" Hân Lôi Lôi sợ hãi kêu, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời không hề động nữa. Nói giỡn, nếu người này coi trọng sắc đẹp của nàng mà muốn cùng mình 'gì kia' thì biết làm sao bây giờ? "A, hảo." Đưa tay phải ra, Diệp Hạo Vũ cuộn ống tay áo lên. Tay nhỏ bé vốn đã bị nhiễm đỏ tươi, vết thương cũng dị thường lớn, chân mày nhíu chặt hơn. Hân không biết đến tột cùng làm sao nàng có thể nhìn đến bây giờ, nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng của nàng, lúc này hân mới thấy rõ trên gương mặt hoàn mỹ ấy cũng có vết thương nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng, Không Cách Nào Biến Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Phạm Sai Lầm

"Tại sao nhìn đến bây giờ?" Móc một chai Kim Sang Dược từ trong tay áo ra, Diệp Hạo Vũ cẩn thận lau chùi tay nhỏ bé cho nàng, mới biết thân thể của nàng nhỏ nhắn như thế, ôm ở trên người hoàn toàn không có sức nặng. Không biết là bởi vì võ công của mình quá tốt hay vì nàng thật nhẹ nhàng linh hoạt, mà hắn cũng mới biết, căn bản mình không có năng, trừ lần đầu tiên gặp nhau ra, nếu không cũng sẽ không vào nhà lâu như vậy rồi mới phát hiện trên mặt cùng tay của nàng có vết thương.

"Ta cho là nếu như mà ta quá phiền. Ngươi sẽ không giúp ta tìm Xảo Nhi nữa." Hân Lôi Lôi cúi cái đầu nhỏ ngơ ngác nhìn tay của mình. "Ngươi thật sự rất phiền." Diệp Hạo Vũ lạnh nhạt nói, nhưng trong lòng có loại tâm tình phức tạp tán loạn. Nữ tử này, có một loại đẹp mà những cô gái khác không cách nào vượt qua được. Không riêng gì bề ngoài thuần khiết của nàng mà còn có tâm linh hết sức ngây thơ kia. "Ngươi không phải sẽ thật không giúp ta đi? Xảo Nhi đối với ta rất quan trọng." Hân Lôi Lôi kích động nắm chặt trường bào của Diệp Hạo Vũ. "Lời ta đã nói ra, tuyệt không nuốt lại." Kéo cái tay bên hông xuống, Diệp Hạo Vũ tỉ mỉ băng bó kỹ giúp Hân Lôi Lôi rồi lại đem dây kín lọ Kim Sang Dược, sau đó đặt vào trong ngực Hân Lôi Lôi, "Một ngày thoa ba lượt, mỗi lần phải thoa đều, ba ngày sau nhất định có thể khôi phục như ban đầu, vô vết vô tích." "Ách. Cảm ơn." "Còn nữa..., nhớ cũng phải thoa lên mặt. Ta không hi vọng ở trong Vương phủ lại xuất hiện một cô gái trên mặt có vết thương." Bỏ lại những lời này, Diệp Hạo Vũ liền xoay người rời đi luôn. "Nha." Hân Lôi Lôi lo lắng đóng cửa lại, nhìn tay phải được băng bó tốt một chút. Nàng khẽ mỉm cười nằm lên giường. Trời xanh mây trắng, ánh mặt trời hết sức sáng rõ, trong không khí xen lẫn hương hoa cúc nhàn nhạt, thêm đó còn có bướm bướm cùng con ong vì nó như si như say. "Di, trong Vũ Vương phủ cũng có hoa cúc sao?" Hân Lôi Lôi nghi ngờ nhìn chung quanh một lát, cũng không bóng dáng hoa cúc, nhưng mùi thơm này từ đâu mà đến đây? Đem khứu giác đạt đến độ cao nhất, Hân Lôi Lôi theo mùi thơm đi đến. Trên bậc thang chỉ có một chậu hoa cúc cùng một cái muôi gỗ tưới hoa, trong chậu hoa cúc là hoa mồm chó, cũng chính là hoa cúc. Sắc hoa mang màu tím nhạt, nhưng gốc cây hoa cúc này có chút kỳ quái, không giống hoa cúc bình thường có màu xanh nhạt hoặc màu nâu, mà là phiếm màu đỏ. Bùn đất trong chậu cũng là màu hồng đậm. Hân Lôi Lôi không hiểu bọn họ rốt cuộc là dùng cái gì nuôi hoa này. Chỉ nhớ rõ hồi năm nhất trung học, lão sư từng để các bạn học làm một thí nghiệm, đem tùy ý một loại cọng hoa ngâm ở trong mực nước đỏ hoặc mực đen, không bao lâu cọng hoa sẽ hiện ra màu sắc mực nước. Nhưng cổ đại không có mực nước đỏ a. . . "Ngươi ở đây làm gì?" Giọng nam lạnh lùng đột nhiên truyền đến. Hân Lôi Lôi giật mình, thiếu chút nữa từ trên bậc thang rớt xuống. Sau khi ổn định thân thể, lúc xoay người cổ chân lại làm đổ muôi gỗ tưới hoa. Muôi gỗ bị lật, từ bên trong chảy ra hẳn là một bãi máu mới mẻ, tản ra mùi tanh gay mũi. > "Ai cho phép ngươi đến nơi này?" Diệp Hạo Vũ lạnh lùng ép hỏi. "Cái đó, ta chỉ. . . ." Hân Lôi Lôi có chút cuống quýt mà nghĩ muốn giải thích mình cũng không phải cố ý muốn đến nơi này. Nhưng rõ ràng Diệp Hạo Vũ tức giận không cho phép nàng được giải thích. "Cút." Cô gắng khiến cho mình trấn tĩnh lại, Diệp Hạo Vũ nhàn nhạt nhìn nàng. Ở trong mắt nàng tràn đầy sợ hãi cũng lộ ra một tia thương cảm. Hắn không biết nàng vì sao mà thương cảm, hắn chỉ biết, nàng là một người lai lịch không rõ rồi lại giả bộ điềm đạm đáng yêu thừa dịp xâm nhập vương phủ. Đêm qua, hắn cũng từng tin tưởng nàng, nhưng cử chỉ của nàng làm hắn quá thất vọng rồi. Là thất vọng sao? Hắn chỉ biết là trong lòng có một thứ ý niệm tên là 'hi vọng' bị đập xuống. "Ngươi hãy nghe ta nói. . . ." Hân Lôi Lôi vẫn muốn giải thích như cũ, nhưng hắn không cho nàng bất cứ cơ hội nào. "Cút." Lạnh lùng lần nữa cắt đứt nàng, chân mày Diệp Hạo Vũ nhíu chặt hơn. "Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Ta sai lầm rồi, van cầu ngươi đừng đuổi ta đi có được hay không? Van cầu ngươi. . . ." Hân Lôi Lôi thỏa hiệp, nàng không thể mất đi cơ hội duy nhất có thể tìm kiếm Xảo Nhi, tuyệt đối không thể> "." Ánh mắt Diệp Hạo Vũ của liếc về phía Hân Lôi Lôi, ngăn người, lạnh lùng phân phó: "Nguyệt Kỵ, giam nàng trong phòng chứa củi ba ngày." "Dạ, thuộc hạ tuân lệnh." Nguyệt Kỵ trực tiếp dẫn Hân Lôi Lôi đi về phía phòng chứa củi cách đó không xa. Phòng chứa củi Đây cửa ra, bên trong phòng chứa củi vẫn có mấy con chuột chạy đi chạy lại, căn bản không vì người tới mà hoảng sợ. Mấy đồng cỏ dại cùng củi đổ đầy đất, trên bốn phía vách tường mọc lên rất nhiều rêu xanh. Phòng âm u đem màu rêu xanh nhạt nổi bật phải giống như bóng người khủng bố dữ tợn. Nguyệt Kỵ nhìn Hân Lôi Lôi một chút, lạnh đạm nói: "Hân cô nương, xin ngài hãy nghe lời khuyên Nguyệt Kỵ. Nếu như muốn ở ở lại Vũ Vương phủ, thì ngài không thể đi loạn nhìn loạn. Nếu không thuộc hạ cho là sẽ không Vương gia bỏ qua cho ngài lần nữa đâu." "Ta hiểu rõ rồi, cảm ơn ngươi, Nguyệt Kỵ." Hân Lôi Lôi khẽ cười cười, khuôn mặt nhỏ nhắn lại phiếm tái nhợt kinh "Thuộc hạ đề tiện, Hân tiểu thư không cần phải nói lời cảm tạ." "Đề tiện? Tại sao ngươi lại muốn nói mình đề tiện?" Hân Lôi Lôi không hiểu, đều là người, làm sao lại nói mình đề tiện đây?

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng, Không Cách Nào Biến Mất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 6: Giam Trong Phòng Chứa Củi Ba Ngày

C"Thuộc hạ thân phận hèn mọn, tất nhiên là đề tiện." Nguyệt Kỵ thuyết minh rất đơn giản. "Chuyện này cùng thân phận thì có liên quan gì?" Nguyệt Kỵ cảm thấy không cần thiết phải giải thích thêm nữa, mặc dù Hân Lôi Lôi căn bản không để ý thân phận hắn đề tiện. Nhìn chung quanh phòng chứa củi một lần, Nguyệt Kỵ nói rõ lần này đưa nàng vào nơi này là để hành hạ nàng, "Vương phủ quy định: bất luận nhốt vào phòng chứa củi mấy ngày, đều phải ngủ trong này, và lại chưa tới kỳ hạn thì không thể đưa thức ăn cho người bị giam." "Nha." Hân Lôi Lôi biết Nguyệt Kỵ theo quy củ làm việc, cho nên cũng không làm khó hắn. Nhìn hướng rồi đi sau khi cáo từ mình, nàng đóng cửa lại, lẳng lặng ngồi trên đám cỏ khô. Nàng không hiểu tại sao hôm qua Diệp Hạo Vũ còn đối với mình dịu dàng như vậy hôm nay lại vì bồn hoa cúc kia mà giận dữ. Cọng hoa trong bồn hoa cúc là huyết sắc, lúc mình bị hắn dọa đến vô tình có được đáp án. Trong muôi gỗ tưới hoa chứa máu tươi, huyết sắc vẫn rất tươi mới, xem ra là vừa mới đổ vào. Diệp Hạo Vũ quan tâm bồn hoa cúc kia như vậy, đến tột cùng là vì cái gì? Chẳng lẽ là hắn sợ có mình vạch trần hắn giết người sao? Nhưng hắn sẽ không ngu đến mức để mình lại vương phủ, theo lý thuyết bí mật bị người ta nhìn thấy sẽ phải giết người diệt khẩu. Nhưng hắn lại không có làm như vậy, có lẽ là mình hiểu lầm hắn không chừng. Nghĩ đi nghĩ lại ba ngày phải ở trong này, phòng chứa củi âm u ẩm ướt rốt cuộc có một tia ấm áp, mặc dù không nhìn thấy mặt trời. Hân Lôi Lôi hơi mệt chút, tay lại đau làm nàng tỉnh táo lại, như có điều suy nghĩ nhìn bàn tay được băng bó rất khéo. Nàng khẽ thở dài một hơi, lấy Kim Sang Dược

trong ngực ra, mở vải băng ra xát thuốc lên. Băng bó kỹ xong, xức chút thuốc trên mặt lại thả lại trong ngực. Hôm nay mới ngày thứ hai, nếu như Diệp Hạo Vũ không lừa gạt mình, ngày mai tay cùng mặt sẽ tốt lắm. Sau ngày mai lại có thể đi ra ngoài, đây hẳn tính là ‘ song hỉ lâm môn ’ rồi? Nhưng bây giờ dường như ‘ song khổ lâm môn ’ tới trước a. "Ai, thật là nhớ Xảo Nhi." Đột nhiên phát hiện đã lâu không thấy hảo hữu, nỗi nhớ tràn ngập ra, lẳng lặng co rúc trên cô khô, nước mắt không có tiền đồ chảy xuống. Đều do mình gây chuyện cười giỡn nhầm chán, nếu không cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng sẽ không tách khỏi Xảo Nhi, tất cả đều do. "Đều là lỗi của ta. Ô ô. Đều tại ta." Hân Lôi Lôi lầm bầm ngủ say, rơi lệ đầy mặt. "." Đứng ở ngoài cửa, Nguyệt Kỵ nghe được nhất thanh nhị sở, trong lòng không khỏi có chút để ý. Có lẽ chuyện ngày hôm nay nàng cũng không phải cố tình phạm phải, mà nàng ngay lập tức quả thật cũng muốn giải thích, nhưng Vương gia lại không nghe. Có lẽ là Vương gia hiểu lầm nàng. Không, mình tại sao có thể hoài nghi Vương gia như vậy? Nguyệt Kỵ hung hăng tự trách mình, chẳng lẽ chỉ bởi vì nàng không quan tâm đến thân phận, đối với mình không xem thường thì mình có thể đi hoài nghi Vương gia sao? Tại sao hẳn có thể như vậy? Ban đầu Vương gia cứu hẳn, tại sao hẳn có thể hoài nghi Vương gia đây? Xoay người đang muốn rời đi. Lỗi nàng lầm bầm bên trong nhà lại làm mình không cách nào quên được, thuật lại lời nàng nói cho Vương gia nghe, cái này cũng không tính là hoài nghi Vương gia trách lầm nàng chứ? Nhìn về Hạo Thiên điện cách đó không xa, Nguyệt Kỵ dứt khoát đi tới. Hạo Thiên điện "Nói." Diệp Hạo Vũ uống nước trà thượng đẳng, lạnh lùng phun ra một chữ. "Vương gia, thuộc hạ mới vừa đi qua phòng chứa củi, vừa lúc nghe Hân cô nương trong mộng ni non cái tên ‘ Xảo Nhi ’, hơn nữa còn nói đều là lỗi của nàng. Thuộc hạ cho là nên bẩm báo với Vương gia nên đã tới đây." Nguyệt Kỵ lãnh đạm nói. "Bỏ vương biết, người lui ra đi." "Dạ, thuộc hạ cáo lui." Bái sâu một cái, Nguyệt Kỵ đứng dậy rời đi. ". . . ." Ánh mắt Diệp Hạo Vũ nhìn về phòng chứa củi, trộm nghe đến tiếng khóc sụt sùi. Hân biết Nguyệt Kỵ có ý tới bẩm báo, nhưng chính hẳn đã hạ lệnh lệnh, quyết không cho phép bỏ dở nửa chừng. Vô luận nàng có ý đồ hay không, đi loạn trong phủ nên chịu phạt. Hừ lạnh một tiếng, vung tay lên dùng nội lực đóng cửa lại, tắt đèn đi ngủ. Tựa hồ ngay cả động vật cũng thương tiếc Hân Lôi Lôi, sáng sớm thức dậy lúc mặt trời đã lên cao mà lại không nghe thấy tiếng chim hót. Diệp Hạo Vũ ngác nhiên từ trong nhà đi ra, mới phát hiện toàn bộ chim chóc bay đến nóc phòng chứa củi cất giọng kêu to. Khẽ nhú mảy, dùng nội lực đánh bay những con chim kia đi, quả nhiên, trong miệng lũ chim ngậm đầy nước. Xem ra nữ nhân này không tầm thường chút nào, thậm chí còn có thể gọi chim tới giúp một tay. "Nguyệt Kỵ." Nặng nề kêu một tiếng, Nguyệt Kỵ lập tức xuất hiện ở trước mặt Diệp Hạo Vũ, cúi đầu nói: "Có thuộc hạ." "Đi xem nàng đang làm gì." ". Vâng" Nguyệt Kỵ xoay người trực tiếp đi về phía phòng chứa củi, mặc dù có chút kinh ngạc vì sao Vương gia đột nhiên lại yêu cầu như vậy, nhưng vẫn hết sức vui vẻ đến tra xét một phen. Rón rén mở cửa đi vào, một lúc sau lại xoay người khép cửa đi đến trước mặt Diệp Hạo Vũ, "Hồi vương gia, Hân cô nương còn đang ngủ." "A? Vậy sao?" Khóe miệng lộ ra một tia cười tà, Diệp Hạo Vũ sải bước đi tới phòng chứa củi. Nguyệt Kỵ không rõ chân tướng theo sát người đi trước. Nhưng hẳn có thể nhìn ra được Vương gia đang rất tức giận. Hân còn chưa thấy qua Vương gia mỉm cười từ đáy lòng, thậm chí ngay cả cười tà cũng cực ít thấy. Lần này Vương gia nộ cười, làm hẳn không khỏi có chút lạnh lẽo. Chúc mọi người Tết Nguyên Đán vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng, Không Cách Nào Biến Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Nàng Sắp Chết Rồi, Hân Khẩn Trương

Phòng chứa củi

Đẩy cửa ra, Diệp Hạo Vũ thấy được Hân Lôi Lôi đang ngủ say, sắc mặt của nàng lại tái nhợt đi tTức giận bạo phát khiến hẳn trực tiếp bỏ quên sắc mặt tái nhợt của nàng, lại nhìn nàng ngủ say an ổn như thế, hỏa khí càng lớn thêm một phần. Tiến tới hung hăng xách nàng lên, Diệp Hạo Vũ lại đột nhiên run rẩy, trọng lượng cơ thể nàng làm sao có thể nhẹ đi nhiều như vậy? Thời điểm ôm nàng lần trước, tựa hồ có sức nặng bằng một cánh cửa gỗ, mà bây giờ chỉ còn lại bằng sức nặng của một cái quần dài. Nàng bị làm sao vậy? "Nước." Mỗi anh đào tái nhợt khẽ nặn ra một chữ này, Diệp Hạo Vũ lúc này mới khẩn trương được ôm lấy nàng phóng thẳng tới Mị Nguyệt Uyển. Nguyệt Kỵ không hiểu tại sao Vương gia phải khẩn trương như vậy, nhưng suy tư sắc mặt của Hân Lôi Lôi, tựa hồ đã xảy ra chuyện rồi. Ý thức được điểm này, Nguyệt Kỵ lập tức đi báo cho ngự y. Mị Nguyệt Uyển đưa tay bắt mạch cho Hân Lôi Lôi, ngự y lắc đầu một cái, nói: "Thứ cho thần không thể ra sức." Xoay người muốn đi, Diệp Hạo Vũ lại đột nhiên bắt lấy hẳn, ánh mắt sắc bén nói: "Nàng thế nào rồi?" Ngự y biết rõ vị Vương gia trước mắt này trời sinh lãnh đạm, giết người vô số trên chiến trường, máu lạnh kinh người. Nhưng giờ phút này lại khẩn trương như thế, mà vị nữ tử trên giường này tuy có bề ngoài hết sức đáng yêu, da cũng hết sức mịn màng trắng nõn, nhưng quyết không phải là tiểu thư nhà quán gia. Về mặt Vương gia vội vã như thế, có lẽ cô nương này rất đặc biệt với hẳn. "Nói a!" Diệp Hạo Vũ nói ra lời này thì cơ hồ rống lên, nhưng hẳn vẫn không chút nào ý thức được hiện mình đang luống cuống. "Hồi . . . Hồi vương gia, chẳng biết tại sao bên trong thân thể vị cô nương này có một cỗ lực lượng đang từ từ chảy ra. Mà khi lực lượng này chảy đi, thân thể vị cô nương này cũng càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng yếu đuối." "Lực lượng gì?" Diệp Hạo Vũ nghĩ không ra, chẳng lẽ chỉ giam một ngày, nàng đã không thể chịu nổi? "Thần vô năng, không cách nào tra ra nguyên nhân gây bệnh." Ngự y quỳ bái một cái, xoay người ôm hòm thuốc rời đi. "Pằng! ~" Diệp Hạo Vũ đập mạnh lên bàn gỗ. Trong nháy mắt cái bàn gỗ đã hóa thành tro bụi. Nhìn người nằm an tĩnh trên giường, hẳn mờ mịt, chẳng lẽ mình thật trách lầm nàng? Tựa hồ nhìn thấu bản khoăn của Diệp Hạo Vũ, Nguyệt Kỵ đi tới lãnh đạm nói: "Vương gia, thuộc hạ." "Nàng thật không phải cố ý sao?" Diệp Hạo Vũ cắt đứt lời của hẳn, tựa như đang hỏi hẳn, lại tựa như muốn hỏi mình. Nguyệt Kỵ hơi sững sờ, lãnh đạm nói: "Vương gia, Nguyệt Kỵ tin tưởng Hân cô nương." "Tại sao?" "Bởi vì Hân cô nương không phải là người như vậy." ". . ." Diệp Hạo Vũ ngắt cả người. Đúng vậy a, mình đã sớm phát giác, nếu không cũng sẽ không yên tâm dẫn nàng vào vương phủ. Nhưng bây giờ mới nghĩ ra, có phải đã chậm hay không? "Thứ cho thuộc hạ lầm lỡ! Vương gia, thuộc hạ không hiểu vì sao hôm nay ngài lại tức giận như vậy?" Nguyệt Kỵ nói rõ nghĩ ngờ trong lòng. "Hôm nay. Tức giận?" Giống như đột nhiên thức tỉnh, Diệp Hạo Vũ không trả lời vấn đề của hẳn, ngược lại vội vàng chạy thẳng về phía Tịnh Nguyệt tr> Nguyệt Kỵ không biết Vương gia làm sao, nhưng vẫn giữ đúng bốn phận đi theo. Tịnh Nguyệt trì Diệp Hạo Vũ dùng muôi gỗ tưới hoa mứt một muỗng nước trong ao ra ngoài, thoáng chốc đã về đến Mị Nguyệt Uyển. Nhìn thân hình trên giường không nhúc nhích, Diệp Hạo Vũ dịu dàng nâng đầu nàng dậy, chậm rãi dứt chút nước vào. Đôi môi Hân Lôi Lôi khẽ mở, tham lam mút thỏa thích. Diệp Hạo Vũ lúc này mới phát hiện bên trong nàng tựa hồ có đồ vật gì đó chảy ngược trở lại, thể trọng từ từ khôi phục. "Ách. Khụ khụ. Khụ." Giống như bị sặc tỉnh, Hân Lôi Lôi đột nhiên ho khan, lông mi đắp kín hai mắt mê người khẽ giật giật. Tròng mắt đen trong suốt như lưu thủy nửa mở.

Chương 8: Trở Thành Bằng Hữu

"Người không sao rồi chứ?" Trong giọng Diệp Hạo Vũ mang theo chút không đành lòng. Đây là lỗi của mình, hiểu lầm nàng mới làm hại nàng biến thành như vậy.

"Người. . . . Tại sao người lại ở chỗ này?" Mở to hai mắt, Hân Lôi Lôi chút giật mình nhìn quanh bốn phía. Đây không phải là Mị Nguyệt Uyển của nàng sao? Tại sao nàng lại ở chỗ này? Không phải nên ở phòng chứa củi âm u sao? "Người té bất tỉnh, tự chăm sóc mình cho tốt đi." Lưu lại những lời này, Diệp Hạo Vũ nhẹ nhàng buông Hân Lôi Lôi xuống, đang muốn rời đi, Hân Lôi Lôi lại vùng vằng kéo tay hắn lại, trong mắt lóe ra nước mắt làm người ta thương yêu. "Sao vậy?" Diệp Hạo Vũ có chút buồn cười nhìn nàng, lạnh đạm nói: "Nguyệt Kỵ, phân phó ngự trù chuẩn bị thức ăn." "Vâng" Nguyệt Kỵ ngoài cửa đáp một tiếng, đi đến Ngự Thiện Phòng. "Làm sao người biết ta té bất tỉnh?" Rời khỏi lồng ngực Diệp Hạo Vũ, Hân Lôi Lôi không hiểu nhìn hắn. "Là ta hiểu lầm người. Về sau, loại chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra nữa." Diệp Hạo Vũ biết, lúc mình biết được nàng suy yếu nhanh như vậy hơn nữa có thể chết bất cứ lúc nào thì lòng đau thật đau. Hắn biết, đó là một cổ tình cảm mãnh liệt không thôi. "Vậy về sau chúng ta làm bằng hữu có được hay không?" "Ừ." Xa Văn điện "Hoàng đế, người người muốn tra không phải là người, mà là yêu." Trên Long tọa, nam tử bướng bỉnh cười cười, tựa hồ muốn nói chuyện chỉ giống con kiến tồn tại thôi. "Yêu?" Thanh âm vẫn lạnh lùng như cũ, Diệp Hạo Vũ có chút ngạc nhiên. "Ừ, hơn nửa trăm đã bắt nàng trở lại. Sau khi xác nhận lại, biết được nàng là thủy yêu." "Thủy yêu sao?" "Ừ." Diệp Văn gật đầu. "Biết." Mấy ngày sau, thân thể Hân Lôi Lôi đại khái đã tốt đến không sai biệt lắm. Vết thương trên mặt, trên tay cùng nội thương đều được Diệp Hạo Vũ cẩn thận chăm sóc dần bình phục. "Ừ! ~ Rốt cuộc có thể xuống giường rồi, hắc hắc!" Hân Lôi Lôi vui vẻ nhảy xuống giường, sai bước vọt ra khỏi cửa, hít thở không khí trong sạch. Lần đầu tiên, nàng cảm thấy không khí nơi này mới mẻ như vậy. "Tại sao không ngoan ngoãn đợi trong nhà?" Diệp Hạo Vũ đi tới, nhẹ nhàng ôm Hân Lôi Lôi. "Quá buồn bức, muốn ra ngoài hoạt động chút." Hân Lôi Lôi mỉm cười giải thích. "A? Vậy ngày mai ta dẫn nàng vào cung có được không?" Diệp Hạo Vũ dịu dàng vuốt ve mái tóc dài nhu thuận của nàng. "Tốt! ~" Hân Lôi Lôi hưng phấn một giây lại không khỏi thấy chán nản, "Hạo Vũ! Tin tức về Xảo Nhi, người đã tra được chưa?" "Lôi Lôi. . . ." Diệp Hạo Vũ ngăn người, lạnh đạm nói: "Nàng thật sự biết cô nương gọi là Xảo Nhi sao?" "Ừ! Sao người lại hỏi như thế? Có phải có tin tức gì rồi hay không?" "Không có. Lôi Lôi, chờ thêm ít lâu, chờ ta tra ra được không?" Tra ra chân tướng sự thật. "Tốt! ~ Ta sẽ chờ." Hân Lôi Lôi gật đầu cười cười. "Ừ, Lôi Lôi ngoan. Có đói bụng không?" "Ách. Cũng có chút." "Vậy hôm nay muốn ăn gì?" "Hôm nay tâm tình ta rất tốt. Để ta làm đồ ăn trước kia ta thích nhất cho người nếm thử, có được hay không?" "A? Người cũng biết nấu ăn sao?" Diệp Hạo Vũ rõ ràng rất hoài nghi chuyện nàng có thể làm ra thức ăn ngon miệng. "Đó là đương nhiên, hắc hắc! ~ Người cũng đừng coi thường ta." Hân Lôi Lôi dứt lời liền xoay người rời đi. Diệp Hạo Vũ biết nàng đi chứng minh nàng thật biết làm, cho nên quay lại đại sảnh, chờ đợi vậy thức ăn ngon miệng của nàng. "Vương gia." Nguyệt Kỵ đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Diệp Hạo Vũ. "Nói." Diệp Hạo Vũ không dừng lại. "Thiên hạ đệ nhất sát thủ Viêm Bàn cầu kiến." "A?" Trầm tư một hồi, Diệp Hạo Vũ lạnh lùng nói: "Dẫn hắn vào đại sảnh." "Dạ, thuộc hạ tuân lệnh." Phòng bếp "Hừ, thôi Hạo Vũ, cứ nhiên không tin ta." Hân Lôi Lôi vội vàng thở phào ở phòng bếp. Tất cả đầu bếp đã bị nàng đuổi ra ngoài, hiện tại chỉ có một mình nàng thôi. Hân Lôi Lôi muốn làm bốn món, đều là các món khi còn ở thế kỷ 21 nàng thích ăn nhất. Có cánh gà chiên, vịt nướng, canh đậu hũ hầm đậu cùng rau trộn rong biển. Nói thật những thứ đồ này kiếm được không dễ, nhưng Hân Lôi Lôi cũng không tính che giấu Diệp Hạo Vũ. Nàng cho rằng nếu mọi người là bằng hữu rồi, sẽ không có chút bí mật với nhau nữa. Hân Lôi Lôi đặt toàn bộ bốn món ăn vào mâm, bung lên đại sảnh. Chương 8: Trở thành bằng hữu "Người không sao rồi chứ?" Trong giọng Diệp Hạo Vũ mang theo chút không đành lòng. Đây là lỗi của mình, hiểu lầm nàng mới làm hại nàng biến thành như vậy. "Người. . . . Tại sao người lại ở chỗ này?" Mở to hai mắt, Hân Lôi Lôi chút giật mình nhìn quanh bốn phía. Đây không phải là Mị Nguyệt Uyển của nàng sao? Tại sao nàng lại ở chỗ này? Không phải nên ở phòng chứa củi âm u sao? "Người té bất tỉnh, tự chăm sóc mình cho tốt đi." Lưu lại những lời này, Diệp Hạo Vũ nhẹ nhàng buông Hân Lôi Lôi xuống, đang muốn rời đi, Hân Lôi Lôi lại vùng vằng kéo tay hắn lại, trong mắt lóe ra nước mắt làm người ta thương yêu. "Sao vậy?" Diệp Hạo Vũ có chút buồn cười nhìn nàng, lạnh đạm nói: "Nguyệt Kỵ, phân phó ngự trù chuẩn bị thức ăn." "Vâng" Nguyệt Kỵ ngoài cửa đáp một tiếng, đi đến Ngự Thiện Phòng. "Làm sao người biết ta té bất tỉnh?" Rời khỏi lồng ngực Diệp Hạo Vũ, Hân Lôi Lôi không hiểu nhìn hắn. "Là ta hiểu lầm người. Về sau, loại chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra nữa." Diệp Hạo Vũ biết, lúc mình biết được nàng suy yếu nhanh như vậy hơn nữa có thể chết bất cứ lúc nào thì lòng đau thật đau. Hắn biết, đó là một cổ tình cảm mãnh liệt không thôi. "Vậy về sau chúng ta làm bằng hữu có được hay không?" "Ừ." Xa Văn điện "Hoàng đế, người người muốn tra không phải là người, mà là yêu." Trên Long tọa, nam tử bướng bỉnh cười cười, tựa hồ muốn nói chuyện chỉ giống con kiến tồn tại thôi. "Yêu?" Thanh âm vẫn lạnh lùng như cũ, Diệp Hạo Vũ có chút ngạc nhiên. "Ừ, hơn nửa trăm đã bắt nàng trở lại. Sau khi xác nhận lại, biết được nàng là thủy yêu." "Thủy yêu sao?" "Ừ." Diệp Văn gật đầu. "Biết." Mấy ngày sau, thân thể Hân Lôi Lôi đại khái đã tốt đến không sai biệt lắm. Vết thương trên mặt, trên tay cùng nội thương đều được Diệp Hạo Vũ cẩn thận chăm sóc dần bình phục. "Ừ! ~ Rốt cuộc có thể xuống giường rồi, hắc hắc!" Hân Lôi Lôi vui vẻ nhảy xuống giường, sai bước vọt ra khỏi cửa, hít thở không khí trong sạch. Lần đầu tiên, nàng cảm thấy không khí nơi này mới mẻ như vậy. "Tại sao không ngoan ngoãn đợi trong nhà?" Diệp Hạo Vũ đi tới, nhẹ nhàng ôm Hân Lôi Lôi. "Quá buồn bức, muốn ra ngoài hoạt động chút." Hân Lôi Lôi mỉm cười giải thích. "A? Vậy ngày mai ta dẫn nàng vào cung có được không?" Diệp Hạo Vũ dịu dàng vuốt ve mái tóc dài nhu thuận của nàng. "Tốt! ~" Hân Lôi Lôi hưng phấn một giây lại không khỏi thấy chán nản, "Hạo Vũ! Tin tức về Xảo Nhi, người đã tra được chưa?" "Lôi Lôi. . . ." Diệp Hạo Vũ ngăn người, lạnh đạm nói: "Nàng thật sự biết cô nương gọi là Xảo Nhi sao?" "Ừ! Sao người lại hỏi như thế? Có phải có tin tức gì rồi hay không?" "Không có. Lôi Lôi, chờ thêm ít lâu, chờ ta tra ra được không?" Tra ra chân tướng sự thật. "Tốt! ~ Ta sẽ chờ." Hân Lôi Lôi gật đầu cười cười. "Ừ, Lôi Lôi ngoan. Có đói bụng không?" "Ách. Cũng có chút." "Vậy hôm nay muốn ăn gì?" "Hôm nay tâm tình ta rất tốt. Để ta làm đồ ăn trước kia ta thích nhất cho người nếm thử, có được hay không?" "A? Người cũng biết nấu ăn sao?" Diệp Hạo Vũ rõ ràng rất hoài nghi chuyện nàng có thể làm ra thức ăn ngon miệng. "Đó là đương nhiên, hắc hắc! ~ Người cũng đừng coi thường ta." Hân Lôi Lôi dứt lời liền xoay người rời đi. Diệp Hạo Vũ biết nàng đi chứng minh nàng thật biết làm, cho nên quay lại đại sảnh, chờ đợi vậy thức ăn ngon miệng của nàng. "Vương gia." Nguyệt Kỵ đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Diệp Hạo Vũ. "Nói." Diệp Hạo Vũ không dừng lại. "Thiên hạ đệ nhất sát thủ Viêm Bàn cầu kiến." "A?" Trầm tư một hồi, Diệp Hạo Vũ lạnh lùng nói: "Dẫn hắn vào đại sảnh." "Dạ, thuộc hạ tuân lệnh." Phòng bếp "Hừ, thôi Hạo Vũ, cứ nhiên không

tin ta." Hân Lôi Lôi vội vàng thờ phỉ phò ở phòng bếp. Tất cả đầu bếp đã bị nàng đuổi ra ngoài, hiện tại chỉ có một mình nàng thôi. Hân Lôi Lôi muốn làm bốn món, đều là các món khi còn ở thế kỷ 21 nàng thích ăn nhất. Có cánh gà chiên, vịt nướng, canh đậu hũ hầm đậu cùng rau trộn rong biển. Nói thật những thứ đồ này kiếm được không dễ, nhưng Hân Lôi Lôi cũng không tính che giấu Diệp Hạo Vũ. Nàng cho rằng nếu mọi người là bằng hữu rồi, sẽ không có chút bí mật với nhau nữa. Hân Lôi Lôi đặt toàn bộ bốn món ăn vào mâm, bung lên đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng, Không Cách Nào Biến Mất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Càng Ngày Càng Lệ Tuôn

Đại sảnh

"Vương gia." Viêm Bân đi lên, không chờ Diệp Hạo Vũ đáp lại trực tiếp ngồi ở vị trí đối diện với hắn. Hắn là một người tiêu sái hơn Diệp Hạo Vũ rất nhiều, không vì những thứ quy củ trôi buộc do người đời đặt ra mà làm hạn chế hành vi của hắn. Nói xác thực chút, đây chính là nguyên nhân Diệp Hạo Vũ chọn hắn làm người bên mình, bởi vì trên người của hắn, Diệp Hạo Vũ tìm được tính tình giống như Lôi Lôi. Cho nên hắn cho là, hắn có thể tin tưởng Viêm Bân. "Ừ." Diệp Hạo Vũ nhàn nhạt đáp một tiếng. Viêm Bân thấy thế cũng không nói nhảm làm gì, đi thẳng vào vấn đề nói: "Thủy yêu đó nói nàng quả thật biết Hân Lôi Lôi, còn nói cái gì mà van cầu chúng ta đừng tổn thương Hân Lôi Lôi." "A?" Vẫn là nhàn nhạt đáp lại. "Nàng còn nói Hân Lôi Lôi chính là chủ nhân của nàng, nếu như mà ta dám dẫm thương Hân Lôi Lôi, cho dù nàng phải chết cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Chỉ là lúc nàng nói lời này về mặt thật đúng là nghiêm túc đến quá phận?" "A? Vậy sao?" "Ừ, những tin tình báo này ta dám đánh cược tuyệt đối là thật." "Vì sao?" "Bởi vì ta dùng khóc hình với nàng." "Cái gì?" Diệp Hạo Vũ đột nhiên khản trương lên, Lôi Lôi rất để ý người bạn này, nếu là biết bị chính người hắn gọi đi tra tin đã thương chẳng phải là sẽ hận chết hắn? "Ha ha, đùa giỡn thôi..., sao có thể làm như vậy! ~" Viêm Bân cười lớn nhìn về mặt khản trương của Diệp Hạo Vũ. Nói thật hắn thật sự tò mò rốt cuộc vị Hân Lôi Lôi kia là ai, làm sao lại có loại ma lực mê hoặc được vị Vương gia lạnh chết người không đèn mạng trước mắt. "Người. . . ." Diệp Hạo Vũ đang muốn nói thêm điều gì, lại nghe thấy một hồi tiếng bước chân hơi nhỏ cách không xa truyền đến. "Hạo Vũ, ta đã làm tốt lắm rồi nha! ~" Hân Lôi Lôi đắc ý bụng bốn món ăn lên, nhưng lại rõ ràng còn có chút run rẩy. Diệp Hạo Vũ thấy thế vội vàng đi lên phía trước đỡ mâm thức ăn, vẫn không quên trách cứ: "Thân thể vừa mới tốt lên, tại sao có thể làm những việc nặng này?" "Tiếng bò rống! ~" Hân Lôi Lôi chỉ xem thường quay qua bóng lưng Diệp Hạo Vũ le lưỡi một cái. ". . ." Viêm Bân nhàn nhạt nhìn Hân Lôi Lôi. Dáng dấp nữ tử này thật đúng là đáng yêu, hắn không phản đối, tính cách không cầu chấp chằng kém so với mình. Đột nhiên có chút thương thức nàng. "Di, đây là thuốc hạ của người à?" Hân Lôi Lôi nhìn Viêm Bân nghi ngờ hỏi Diệp Hạo Vũ. "Ừ, không sai biệt lắm." Diệp Hạo Vũ gật đầu một cái, Nguyệt Kỵ tí mỉ bày thức ăn vừa đưa lên, liền lui qua một bên. "A, xin chào, ta tên là Hân Lôi Lôi! ~" Hân Lôi Lôi hướng về phía Viêm Bân, khẽ mỉm cười. "Ừ, xin chào, ta tên là Viêm Bân." "Ha ha, hôm nay người có lộc ăn nha. Đây là lần đầu tiên cô nương ở thời đại này. . . Ách. . . Lần đầu xuống bếp ở chỗ này! ~" Hân Lôi Lôi vội che giấu lời nói dối. "Ừ." Viêm Bân khẽ gật đầu. Diệp Hạo Vũ đưa ra chiếc đĩa chuẩn bị gấp lấy thịt vịt nướng cho vào miệng, bởi vì món ăn xem ra rất ngon miệng hơn nữa còn rất tân kỳ. Hân Lôi Lôi lại ngăn trở hắn, mỉm cười với Nguyệt Kỵ vẫy vẫy tay nói: "Cùng ăn đi! ~" Viêm Bân không khỏi kinh ngạc, mặc dù hắn không coi trọng lễ giáo như người đời, nhưng vẫn sẽ không cùng thuốc hạ hữu hảo như vậy. Lần này không chỉ có Viêm Bân kinh ngạc, ngay cả Diệp Hạo Vũ cũng hết sức kinh ngạc, ngay sau đó liền đen mặt, "Lôi Lôi, Nguyệt Kỵ là hạ nhân, không thể ngồi cùng chủ nhân ăn cơm." Nguyệt Kỵ mặc dù đối với lời mời của Hân Lôi Lôi hết sức vui vẻ, nhưng vẫn bất đắc dĩ. "Ta biết rõ Nguyệt Kỵ là hạ nhân, nhưng là Nguyệt Kỵ bồi bên người người đã lâu, không phải sao? Vậy người nên coi một người thế trung thực đối với người là bằng hữu thật tốt." Hân Lôi Lôi lôi Nguyệt Kỵ ngồi vào chỗ, mỉm cười ngồi vào chỗ khác. ". . ." Cẩn thận thương thức một phen, Diệp Hạo Vũ cảm thấy Lôi Lôi nói tựa hồ không sai, hơn nữa hắn cũng không muốn nhìn Lôi Lôi không vui, cho nên khi ánh mắt Nguyệt Kỵ quăng về phía mình thì khẽ gật đầu. "Vậy giờ ta có thể ăn chứ?" Diệp Hạo Vũ bất đắc dĩ đưa ra chiếc đĩa lần nữa, lại vẫn bị Hân Lôi Lôi cản lại, "Muốn ăn trước hết người phải xin lỗi ta mới được." "Xin lỗi cái gì?" Diệp Hạo Vũ không rõ làm sao. "Người từng hoài nghi tay nghề của ta! ~" "À?" Không nghĩ tới Lôi Lôi nhỏ bé như vậy, lại còn rất mang thù nha. "Không nói thì đừng nghĩ." Hân Lôi Lôi vừa nói vừa làm bộ chuyển thức ăn trước mặt Diệp Hạo Vũ đi. Diệp Hạo Vũ vội vàng ngăn nàng lại, xệ mặt xuống không thể không nói: "Ta sai làm rồi, không được sao?" "Hắc hắc, này mới đúng nha! ~" Hân Lôi Lôi buông tay ra, cẩn thận thương thức tướng ăn của ba người. Nguyệt Kỵ ăn lịch sự; Viêm Bân ăn tương đối tùy ý; Diệp Hạo Vũ ngược lại ăn có chút nhếch nhếch, tựa hồ hận không thể đem toàn bộ thức ăn cho vào bụng mình vậy. Thấy cảnh tượng như vậy, Hân Lôi Lôi không khỏi vui vẻ nở nụ cười. Cùng Diệp Hạo Vũ chung đụng đã lâu, nàng mới phát hiện ra mình càng ngày càng có chút lệ thuộc vào hắn, tự hồ chỉ cần nhìn hắn, mình cũng rất an tâm. Cho dù có biết rõ loại hạnh phúc đến từ dĩ giới này cũng không thuộc về mình, nàng vẫn muốn hảo hảo quý trọng hiện tại. Song một khi Hạo Vũ biết thân phận chân thật của nàng, hắn còn có thể che chở với mình như thế sao? Hân Lôi Lôi không xác định, nhưng nàng vẫn dứt khoát lựa chọn tin tưởng hắn sẽ không để cho mình thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng, Không Cách Nào Biến Mất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 10: Rời Khỏi Vũ Vương Phủ

Đột nhiên hứng thú nổi lên, Hân Lôi Lôi mỉm cười nhìn ba người nói:

"Ta hát một bài cho các người nghe có được hay không? Hôm nay tâm tình bản cô nương đặc biệt tốt." "Hào, hát đi." Diệp Hạo Vũ gật đầu một cái, hứng thú nhìn nàng. Hân Lôi Lôi tìm mười đồ sứ, đổ đầy nước vào bên trong, dùng hai chiếc đĩa làm bộ như đang thử âm, đi dóm cười một tiếng nói: "Bản cô nương diễn tấu ca khúc gọi là ‘bồi ở bên cạnh chàng’, là bản cô nương tự mình sửa đổi đó! ~ Cho nên, thật sẽ nghĩ vẫn bồi ở bên cạnh người. . ." Diệp Hạo Vũ cảm nhận được Hân Lôi Lôi đang thương tâm, nhưng vẫn không nói thêm gì. Hân Lôi Lôi lại không cho là đúng, khẽ mỉm cười, toét môi anh đào ra hát rằng: "Trợn kiếp ở bên cạnh chà> Lẳng lẳng cùng chàng chờ đợi bình minh xuất hiện Trăng trong như nước Trăng trong như nước Sẽ để cho suy nghĩ cũng theo gió bay xa Hạnh phúc ngăn ngừa như thế Từ ngón tay chàng truyền tới mặt của ta Mơ ước ngay trong nháy mắt này Cũng vì ta mà thực hiện Muốn bồi ở bên cạnh chàng Hường Lưu Tinh cho phép tâm nguyện Mỗi một phút mỗi một gì Đều là vĩnh viễn Nhắm mắt lại tựa vào trước ngực chàng Gắn thêm một chút nữa" (*) Chả biết bài gì nữa, pa con thông cảm cho ta nhé! ". Lôi Lôi." Diệp Hạo Vũ không muốn thấy nàng khổ sở như vậy. "Hắc hắc, rất êm tai chứ?" Lôi Lôi cười đùa hỏi ". Ừ." Mị Nguyệt uyển Ánh trăng sáng tỏ, sao lốm đốm đầy trời, tối nay, không thật thur sướng như vậy. "Ồ ô ô ô." Lôi Lôi riu rít khóc sùi, nàng đột nhiên rất không muốn rời đi, nhưng nàng đã nghe được bọn Hạo Vũ đối thoại rồi nghe thấy lời nói kiên định của Xảo Nhi, cho nên nàng quyết định, muốn rời khỏi nam nhân lừa dối của nàng, tự mình đi tìm kiếm Xảo Nhi. Hân Lôi Lôi không dọn dẹp bất kỳ vật gì, chỉ để lại một tờ giấy, lúc tới tay không, lúc đi cũng sẽ không mang đi bất kỳ vật gì, lại không biết, lại ngây ngốc muốn đem thứ gì đó cất vào trong tay áo, ngây ngốc tưởng niệm nơi này. Bầu trời hết sức sáng sủa, mặt trời chói mắt, trong không khí tràn ngập hơi thở nóng bức. Hân Lôi Lôi nhất thời thở hồng hộc, nàng không thể đợi dưới ánh mặt trời chói chang quá lâu, nếu không chắc chắn Từ Thần quang lâm tính mạng của nàng lần nữa. Tìm một gốc cây tỏa bóng nơi góc tường ngồi xuống, Hân Lôi Lôi chuẩn bị dưỡng tốt tinh thần sẽ tiếp tục đi. Mà vừa đi nàng cũng phát giác được một chuyện, hoàng cung này thật không nhỏ, nàng đã đi suốt đêm, nhưng nếu nhảy lên nóc nhà sẽ bị phát hiện ngay. Nhưng tâm cung của hoàng đế rốt cuộc ở đâu? Hân là người lớn nhất trong hoàng cung, nhất định biết Xảo Nhi ở đâu. Nếu nàng còn không tìm được hân, chắc chắn sẽ bị Hạo Vũ phát hiện. "Hân Lôi Lôi?" Viêm Bán có chút ngạc nhiên nhìn Hân Lôi Lôi dưới tàng cây vạn phần nóng nẩy, tại sao chỉ có một mình nàng chạy ra ngoài này? Chẳng lẽ Diệp Hạo Vũ không biết nữ nhân trong cung rất dễ dàng ghen tỵ sao? Hôm qua hân còn quan tâm nàng như vậy, sao hôm nay đã không thêm đề ý đến an nguy của nàng rồi? "Viêm Bán? Viêm Bán, người giúp ta một chuyện có được hay không?" Giống như thấy Thiên Sứ cứu mạng, Hân Lôi Lôi nắm chặt ống tay áo của Viêm Bán. "Chuyện gì?" Viêm Bán không hiểu, có chuyện gì nàng có thể trực tiếp đi tìm Diệp Hạo Vũ mà? Tại sao lại kéo mình cầu cứu? Tựa hồ nhìn thấu nghi ngờ của Viêm Bán, Hân Lôi Lôi đành phải đem chuyện đêm qua nói ra, cuối cùng còn thêm một câu ‘Người cũng đừng mách cho Hạo Vũ nha’. Viêm Bán có chút kinh ngạc nhìn Hân Lôi Lôi. Hân không nghĩ tới nàng lại lợi hại như thế. Võ công của hân cùng Diệp Hạo Vũ có thể nói là chênh lệch không lớn, chỉ là thiên phú của Diệp Hạo Vũ thật sự tốt hơn so với hân. Nhưng hôm qua khi hân nghe được tiếng bước chân Hân Lôi Lôi cũng cách đại sảnh một đoạn, mà Diệp Hạo Vũ cũng nghe thấy vậy mà không nói thêm. Vậy mà Hân Lôi Lôi lại nói cái gì nàng cũng nghe thấy, đây chẳng phải thâm tàng bất lộ thì là gì? Mà tướng mạo của nàng đáng yêu đi dóm như thế, tính tình lại rất nghịch ngợm, có ai sẽ hoài nghi nàng biết võ công chứ? Gương mặt này cùng tính tình này cách thật đúng là phương pháp nguy trang tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng, Không Cách Nào Biến Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Tìm Nơi Hỏi Thăm

"Như thế nào a?" Hân Lôi Lôi có chút không kiên nhẫn.

Viêm Bán không thể tin nhìn nàng, dường như cầu người không phải là hân mà? Thế nào người không nhận được ngược lại là nàng? "Biết, ta sẽ không nói ra." Viêm Bán lãnh đạm nói. "Vậy người mang ta đi tìm hoàng đế có được không?" Hân Lôi Lôi nói thẳng dụng ý giữ hân lại. "Hoàng thượng? Tại sao?" Viêm Bán không hiểu. "Bởi vì có lẽ hân biết Xảo Nhi ở đâu." "Xảo Nhi? Thủy yêu kia?" "Người cũng biết? Làm sao người lại biết nàng?" Hân Lôi Lôi có chút kích động túm lấy hân. Viêm Bán vạn phần bất đắc dĩ, nữ nhân này tựa hồ thiếu đầu óc, không biết Diệp Hạo Vũ làm sao có thể chịu đựng> "Không phải ngày hôm qua người đã nghe hết rồi sao?" "Ách. Phải ha." Hân Lôi Lôi lưng túng bụng lòng y phục của hân, còn làm ra bộ ghét bỏ khi lau hai cái trên y phục của hân mới thu hồi tay. "." Viêm Bán im lặng, cô nàng này, thật là không có quy củ. "Vậy người dẫn ta đi có được hay không a?" Hân Lôi Lôi mỉm cười hỏi. "Ừ, đi thôi." Xa Vân điện "Hoàng thượng, Viêm công tử cùng Hân cô nương cầu kiến." Thái giám cung kính cúi đầu bẩm báo. "A? Cho bọn họ đi vào đi." Diệp Vân buồn cười nằm ở trên giường. "Vâng" Thái giám xoay người đi ra ngoài, "Tuyên." "Viêm Bán tham kiến hoàng thượng." Viêm Bán khom mình hành lễ, Diệp Vân phát tay ý bảo cho hân ngồi xuống. Viêm Bán nói ‘Tạ hoàng thượng’ liền ngồi xuống. Hân Lôi Lôi từng sờ nhìn Diệp Vân, hân. Dáng dấp hân tương tự Diệp Hạo Vũ nha. "Thế nào? Chẳng lẽ trong nhà người chứa cả chị gái và em gái, nhìn thấy trẫm, mới tâm loạn thần mê như thế?" Diệp Vân trêu ghẹo nói. Hân Lôi Lôi đột nhiên hồi hồn, trừng hân một cái, "Trong nhà người mới chứa cả chị gái và em gái. Ta tới là để hỏi người, người làm gì Xảo Nhi rồi? Mau chóng thả nàng ra ngoài, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho người." Tiểu tử này lại dám nói mình là kỹ nữ? Thật là quá đáng. "Xảo Nhi?" Diệp Vân khẽ nhủ mảy, "Người là> "Ừ, người biết ta?" Diệp Vân không trả lời vấn đề của nàng, ngược lại hỏi: "Người biết Xảo Nhi? Là bạn tốt của nàng?" "Ừ, thì sao?" Hân Lôi Lôi bị hỏi ngược lại giống như hai trận chiến hòa điểm, tình huống này bọn họ cũng không biết phải sao? "Vậy chính là kẻ trong phủ của hoàng đế?" "Hoàng đế? Người không phải chính là hoàng đế sao?" "Phốc! ~" Viêm Bán mãnh liệt phun một ngụm trà, nhìn Hân Lôi Lôi im lặng không biết nói gì. Hân Lôi Lôi không nói, nhưng cũng biết ý hiểu của mình nhất định sai lầm. Diệp Vân thấy nàng như thế, liền nói: "Trẫm muốn nói đệ đệ trẫm, Diệp Hạo Vũ." "Diệp Hạo Vũ a. Cái gì? Người là. Là ca ca Diệp Hạo Vũ?" "Ừ, trẫm hỏi người, mấy ngày nay hân đối xử với người như thế nào?" "Ừ. So với trước kia tốt hơn rồi, nụ cười nhiều hơn, sẽ chăm sóc ta, sẽ trêu chọc ta vui vẻ. Ách, người hỏi cái này làm gì?" Hân Lôi Lôi đột nhiên dừng lại. "Ha ha ha ha ha, xem ra đệ đệ thông thái rôm rả của trẫm rốt cuộc đã thông suốt sao? Chỉ là nếu người có thể nhẹ nhàng tháo bỏ phòng bị như thế thì nhất định là trong phủ không còn thấy cái gì kinh khủng hơn rồi?" "Kinh khủng hơn sao?" Hân Lôi Lôi sững sờ, hân muốn chỉ bồn hoa cúc kia sao? "Thế nào, thật không có?" Diệp Vân không khỏi cau mày, chẳng lẽ đệ đệ của mình thật. "Có, một chậu hoa cúc, cộng hoa cúc huyết sắc." Hân Lôi Lôi đáp chi tiết. "Cái gì?" Diệp Vân đột nhiên nhảy từ trên tháp xuống, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Hân Lôi Lôi, tựa hồ muốn nhìn từ trong mắt nàng sự dối trá. Rất đáng tiếc, hân không thấy được cái gì, chỉ là điều này sao có thể đây? Nữ nhân này làm sao có thể đi vào đây? Chẳng lẽ nàng cùng Xảo Nhi là một dạng, đều là yêu? Thật xin lỗi a, các vị, ngày hôm qua ta quên thời gian rồi.

Chương 12: Xảo Nhi Xuất Hiện

"Người lớn tiếng như vậy làm gì? Dọa chết người, rõ là." Hân Lôi Lôi oán giận nhìn hân. "Khụ, không có gì. Chỉ là không nghĩ tới, người là dựa vào cái này uy hiếp hoàng đế." "Uy hiếp?" Hân Lôi Lôi đang muốn hỏi uy hiếp gì, Viêm Bản đứng một bên vẫn chưa nói gì lãnh đạm nói: "Là Diệp Hạo Vũ tự mình muốn làm bằng hữu của Hân Lôi Lôi. Ta có thể làm chứng." "Cái gì? Hạo Vũ hân." "Di, kỳ quái, ta thế nào không nhớ được khi nói lời này cũng có người ở đó nha?" Hân Lôi Lôi không hiểu. "A, chuyện người không biết còn nhiều lắm. Nếu không người theo ta về nhà, ta từ từ nói cho người biết?" Viêm Bản mặt cười xấu xa. "Thôi đi. Người dám nói nữa ta liền bảo Diệp Hạo Vũ giết chết tiểu tử người luôn, xem người còn phách lối không." Hân Lôi Lôi không cho là đúng, ngồi một bên uy hiếp. "Dừng lại, dừng lại, không phải các người tìm đến Xảo Nhi sao?" Diệp Vân nghi ngờ nhìn hai người. "Ách. Đúng vậy a, nhưng người vẫn không nói a." "Xảo Nhi hiện là thị tì nha hoàn của trẫm." Diệp Vân cười tà. "Cái gì?" Viêm Bản khiếp sợ. "Thị tì? Bồi. Thị tì?" Hân Lôi Lôi hồi lâu mới phản ứng lại, tức sùi bọt mép nhìn chằm chằm Diệp Vân, hét lớn: "Tại sao người phải làm như vậy? Người có biết người làm như vậy thì đồng nghĩa với việc phá hủy danh tiếng của Xảo Nhi, phá hủy cả đời Xảo Nhi hay không?" Diệp Vân liếc nhìn nàng một cái, lãnh đạm nói: "Trẫm chỉ biết là, người trẫm xem trọng, không có chuyện không chiếm được. Mà Xảo nhi, nàng chỉ là một Thủy yêu, có tư cách gì không phục tùng trẫm – một thiên tử? Để cho nàng làm thị tì, đó là đánh giá cao nàng. Huống chi trên thế gian còn có bao nhiêu thiếu nữ muốn làm ám chân cho trẫm, trẫm cũng cự tuyệt. Nàng lại là thị tì, nói thế nào cũng cao quý hơn so với cái cô gái ám giương khác nhiều lắm." "Người là cái tên gia hỏa hèn hạ, làm sao người có thể nói Xảo Nhi như vậy? Nàng không giết chết người chính là phúc phận đời trước người đã tu luyện. Người lại dám đối xử với nàng như thế. Ta cho người biết, thôi hoàng đế, người nếu không phải cho Xảo Nhi của chúng ta một danh phận hoàng phi, nương nương, vậy." Hân Lôi Lôi dừng một chút, khoe miệng tươi cười tà mị còn hơn hân hân. "Ài người sẽ làm thế nào?" Diệp Vân hứng thú nhìn nàng. "Vậy hoàng triều của người, chỉ cần trong một đêm sẽ bị hồng thủy phá hủy thành. Thế giới dưới đáy nước." "A? Vậy ta còn thật hiểu kì đâu." "Ta từ trước đến giờ nói được là làm được. Đến lúc đó, người cũng đừng trách ta." Trong mắt Hân Lôi Lôi lóe lên một tia ác độc. "Không cần a, Lôi Lôi! ~" Giọng nữ nóng nảy truyền ra, cô gái một thân trường sam trắng nhạt từ trong phòng vọt ra. "Xảo. Xảo Nhi?" Hân Lôi Lôi có chút ngạc nhiên nhìn người tới. "Đúng vậy a, Lôi Lôi. Không nên làm như vậy. Diệp Vân không phải người như thế mà người cũng không thể phá hủy quốc gia này." Xảo Nhi roi lệ đầy mặt hung hăng lắc lắc hai vai của Hân Lôi Lôi. Hân Lôi Lôi nhất thời sùng sốt, Xảo Nhi, nàng. Đang vì những người khác cầu cạnh sao? "Có được hay không? Lôi Lôi, Diệp Vân thật không phải là người như vậy. Mặc dù ban đầu ta rất không tình nguyện, nhưng sau này. Sau ta lại phát hiện ta thích hân. Cho nên, van cầu người, không nên làm như vậy. Cho dù không chiếm được danh phận cũng không còn quan hệ nữa. Cầu xin người rồi, có được không?" "Xảo Nhi. Người làm sao vậy?" Hân Lôi Lôi thùy chung không đánh lòng, ôm lấy Xảo Nhi cao hơn mình nửa cái đầu. "Ta đáp ứng Xảo Nhi, sẽ không đụng đến quốc gia này, có được hay không? Xảo Nhi đừng khóc nữa, được không?" Xảo Nhi cũng nghẹn ngào ôm lấy Hân Lôi Lôi, thanh âm vẫn như cũ: sợ, há miệng run rẩy nói: "Lôi Lôi. Cách người nói chuyện thay đổi rồi. Trước kia người không nói những lời độc ác như vậy. Người không phải người cười nhạo khi lấy đi tính mạng của người vô tội. Làm sao người lại biến thành như vậy? Ta ở trong phòng nhìn người, thời điểm người nói chuyện, ánh mắt ác độc kinh khủng. Thật đã làm cho ta sợ hãi. Ta sợ người thật dưới con nóng giận sẽ ra lệnh Hà Bá phát nước lũ khiến dân nơi này chúng chết đuối."

Chương 13: Xảo Nhi, Là Người Thay Đổi

Hân Lôi Lôi ngăn người, cười nhạt chảy nước mắt, "Xảo nhi, là người thay đổi. Ban đầu chúng ta nói vĩnh viễn không chia cách, cũng nói muốn cùng nhau vui vẻ, cùng nhau đùa dỡn, cùng nhau chơi đùa. Nhưng người lại vì một nam nhân đoạt đi thân thể trong sạch của người cầu tình với ta. Trong mắt ta tại sao phải thoáng qua ác độc, lời nói của ta tại sao phải ác độc như vậy, ta vì cái gì lại tình nguyện hy sinh tính mạng của nhiều người như vậy chỉ để muốn người đàn ông này nếu không cưới người cũng cho người danh phận không để người khi dễ. Chẳng lẽ người còn không biết sao? Chúng ta đã nói qua: không điều bộ, là cái gì chính là cái đó, không che giấu, không tô son trát phấn, cho nên ta chưa bao giờ làm bộ với người. Ta nói như vậy với hân, đơn giản muốn để cho người có thể sống những ngày thật tốt, người thật không biết sao? Người không phải là người hiểu ta nhất sao? Xảo Nhi! Người thay đổi là người, người vì người đàn ông này, quên mất lời hứa của chúng ta, quên mất ta mặc dù thích mạnh mẽ nhưng không thật sự bất mệnh người chơi, quên mất ta coi người là thân tỷ tử, Xảo nhi, người thay đổi là người. Ngăn ngừa mấy ngày, ngay cả ta cũng không rõ tại sao người phải biến thành như vậy. Là hân che mắt người, hay là. Người đã chán ghét ta?" Ngây ngốc cười khô, Hân Lôi Lôi xoay người rời khỏi Xa Vân điện. Mị Nguyệt Uyển "Lôi Lôi, ngoan ngoãn nào, đừng khóc. Khóc sẽ thật xấu xí. Xảo Nhi kia không tốt, sau này vẫn còn có ta bên nàng a! ~" Diệp Hạo Vũ mỉm cười ngồi bên cạnh Hân Lôi Lôi, an ủi vuốt lưng ngọc nhấp nhô bất định. > "Hạo Vũ. Không phải là lỗi của ta, thật không phải là lỗi của ta a. Nhưng Xảo Nhi thay đổi rồi, nàng thật sự thay đổi." Trong tròng mắt của Hân Lôi Lôi hàm chứa nước mắt trong suốt. Dưới ánh trăng chiếu rọi có vẻ mông lung nhu tình vạn phần. "Lôi Lôi ngoan. Đừng nữa nghĩ đến Xảo Nhi là ổn rồi. Nàng ta không đáng giá để nàng như vậy. Đừng khóc, vì một người như vậy khóc, thật không đáng giá." "Ta." "Khởi bẩm Vương gia." Nguyệt Kỵ phi thân đến. "Nói." Diệp Hạo Vũ âm

thầm cau mày. "Hoàng thượng nói có chuyện gấp muốn ngài hòa tước đến Xa Vân điện." "Lôi Lôi, nàng ngồi thêm một lúc cũng nên vào thôi, tránh bị phong hàn. .. Ta đi trước một lát." Diệp Hạo Vũ thoáng nhìn Hân Lôi Lôi, lúc này mới rời đi. Đối diện với ánh trăng trên bầu trời xinh đẹp, nước mắt ở trong hốc mắt Hân Lôi Lôi vẫn vô tình ưu chuyển. Nàng thật là thống khổ, thật khó chịu, trong lòng giống như có cái gì ngăn cách. Hào buồn bực, hào buồn bực! Buồn bực làm nàng khó hô hấp, buồn bực làm ngực nàng muốn phát tiết. "Hô! ~" Từng cơn gió nhẹ thổi qua, lá xanh trên cây phát ra âm vang 'ào ào'. Trong chốc lát, một nam tử bạch y đã đứng ở trước mặt nàng. Thân mình nhẹ cúi xuống, sờ sờ mái tóc nhu thuận của nàng. Cực kỳ ưu nhã đứng trước Hân Lôi Lôi, nhưng trên mặt lại là một bộ tâm bất cam tình bất nguyện, đôi môi nói: "Bà vai cho người mượn luôn đó. Nhớ! Không cần đem nước mũi nước miếng lau vào đó." "Oa! ~ ô ô ô. Ô. Ô ô. Ô! ~" Khi hắn sờ tới mái tóc mình thì nước mắt của Hân Lôi Lôi không có tiền đồ liền rớt xuống. Trên người của hắn, có một cổ hương cỏ nhàn nhạt làm nàng an tâm. "Ách." Viêm Bản ngẩn người, ngay sau đó liền trở tay ôm lấy nàng, khẽ nói: "Muốn khóc thì cứ khóc đi. Chớ nén, nếu không sẽ bị bệnh mà ta trị không được. Bằng không hiện tại người móc tiền túi cho ta đi học y, như vậy tương lai người bị tật bệnh gì rơi trúng thì trong người ta lúc đó cũng không đến nỗi nhanh chóng bó tay rồi! ~" "Phốc! ~" Hân Lôi Lôi bật cười, người này, đến lúc nào rồi còn có tâm tình nói giỡn?> "Ô, không tệ đó. Xem ra Bản công tử ngoại trừ giết. Ách, sẵn giết động vật cũng không phải chỉ có hai bàn tay trắng nha. Xem đi, còn làm cho một mỹ nhân đặc biệt phải tức cười, người nói xem, không phải nên thưởng ta thứ gì sao?" "Ha ha. Đúng vậy a, nên thưởng, liền phần thưởng cho người một danh hiệu thật lớn bằng miệng thôi." Hân Lôi Lôi toét miệng cười một tiếng, kéo xiêm áo Viêm Bản xoa xoa nước mắt liền ngồi dậy. "Di! ~ Thật bản đó! ~ Thiệt là, bộ y phục này của ta dùng tơ lụa thượng đẳng chế thành, sau đó chọn người khéo tay làm ra, lại bị người lau như vậy. Ai, cũng không nói nhiều làm gì, người cứ bồi thường cho ta 50 vạn lượng là đủ." "Không đợi Hân Lôi Lôi cãi lại, Viêm Bản liền nói tiếp: "Xem bộ dạng người chẳng khác khất cái thì nhất định không bồi thường nổi rồi. Bản công tử tâm địa thiện lương, chỉ cần người gả cho Bản công tử làm vợ sẽ xem như thông qua chuyện này. Người thấy thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng, Không Cách Nào Biến Mất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Công Chiếm Nam Dương

"Người."

"Mặc dù ta biết rõ mình ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, phong tình vạn chủng, người gặp người thích. Người nhất định sẽ cảm thấy mình không xứng với ta. Mặc dù đây là sự thật, nhưng xin người không nên nghĩ như vậy, bởi vì ta cũng vì người. Khẳng định người sẽ có cảm giác dằn vặt mình rất xấu, có thể được ta coi trọng là phúc khí người tu luyện tám đời. Nhưng xin người không nên nghĩ như vậy, mặc dù đây là sự thật. Người chỉ cần làm mỹ nhân của người là đủ, mặc dù đây là lời nói trái lương tâm." "Đủ rồi! Viêm Bản, người là mun chết có phải không?" 'khanh khách' bẻ đốt ngón tay, Hân Lôi Lôi cười tà đuổi theo hắn tận cùng không buông. Dưới ánh trăng, bóng dáng một đôi người truy đuổi rơi vào trong ao, thật dài. Thật lâu sau mới dừng lại. Sáng sớm hôm sau "Ách! ~ Đau chết ta. Đều do cái tên Viêm Bản chết bầm. Đuổi theo hắn một nửa làm hại ta té ngã, ai yêu. Đau chết." Hân Lôi Lôi oán trách, che cánh tay mắng đang Viêm Bản ở chỗ xa xôi nào đó. "A, không xong, không xong rồi, tiểu thư." Nha hoàn Mạt Nhi chạy tới, trên mặt nàng tràn đầy kinh hoàng. Nha hoàn do Diệp Hạo Vũ 'đưa' cho nàng lúc Hân Lôi Lôi bị thương. C Hân Lôi Lôi chưa bao giờ chú ý tới đây là nha hoàn của mình mà thôi. "Cái gì không xong chứ? Gấp gấp như vậy, núi lửa phun nham thạch nóng chảy rồi hả?" "Hân Lôi Lôi làm như không có việc gì nhìn ngang Mạt Nhi một cái. "Không phải a, chủ tử. Là Vũ vương gia được hoàng thượng hạ chỉ lệnh đi công chiếm Nam Dương, giết chết Nam Dương Vương." "A, chuyện đó thì liên quan gì tới ta?" "Nhưng. . . Nhưng là. . ." Mạt Nhi chần chừ xem có nên nói hay không, trong ánh mắt mang theo do dự. Hân Lôi Lôi nhìn nàng một cái, "Có chuyện thì cứ nói, không có thì ta đi ngủ đây." "Nhưng. Nhưng là Vương gia tựa hồ rất muốn gặp lại chủ tử ngài một chút." "Hắn nói với người như vậy sao?" "Không phải "Vậy người nói những gì đó?" Hân Lôi Lôi hơi giận, nàng ghét người khác bịa chuyện. "Bởi vì. Bởi vì Vũ vương gia vẫn nhìn Mị Nguyệt Uyển thật lâu, tựa hồ còn đợi gì đó." "A, vậy đi thôi." Hân Lôi Lôi gạt đầu một cái, dẫn đầu đi ra ngoài. Hạo Thiên điện Quả nhiên, Diệp Hạo Vũ đang đứng đây, hơn nữa sau khi nhìn thấy Hân Lôi Lôi đi ra ngoài, ánh mắt đã âm áp nhiều, nụ cười chất đầy gò má. "Hạo Vũ, người phải đi rồi?" Hân Lôi Lôi mỉm cười hỏi. Diệp Hạo Vũ gạt đầu một cái, "Ừ, nhớ nghĩ tới ta đó! ~" ^^ "Ừ, chú ý an toàn.> "Hào, Lôi Lôi, chờ ta trở lại liền dẫn nàng đi chơi. Có được không?" "Tốt, cho nên người cũng đừng chết đó, nếu không cho dù ta phải đuổi theo đến Địa phủ cũng phải đem người từ đó ra." Hân Lôi Lôi cười ngọt ngào, ấn xuống một cái hôn trên gò má của Diệp Hạo Vũ. "Ách." Diệp Hạo Vũ gạt mình che mặt mình, rồi sau đó gạt đầu thật sâu. Hắn vốn cũng không nghĩ sẽ chết ở chỗ đó. Chỉ là lúc này Lôi Lôi hôn hắn, khiến ý niệm phải trở về của hắn kiên định hơn, hắn. tựa hồ thích nàng. "Tốt lắm, cố gắng lên đi, hắc hắc! ~" Hân Lôi Lôi đưa mắt nhìn bọn họ rời đi. "Thế nào, không đi cùng hắn sao?" Viêm Bản đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Hân Lôi Lôi, dọa nàng giật mình. "Người làm gì thế? Đi bộ cũng không có thanh âm, dọa chết người." Hân Lôi Lôi trách cứ tròng Viêm Bản một cái. "Vậy sao? Có phải bởi vì người thấy hắn đi cho nên khổ sở hay không?" Lôi nói tràn đầy ghen tức bật thốt lên làm bản thân Viêm Bản cũng sợ hết hồn. "Không có a, chỉ là tiễn biệt mà thôi." Hân Lôi Lôi không hiểu ý hắn. "Thật?" "Ừ! Thật, ta lừa người làm gì? Ách. Ta đói bụng, đi thôi, chúng ta đi ăn cái gì đi." Hân Lôi Lôi kéo Viêm Bản chạy đến đại sảnh. Nam Dương "Vương gia, đã vào Nam Dương rồi. Bước kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?" Nguyệt Kỵ nhìn về phía chủ tử vẫn như có điều suy nghĩ. "Hạ trại." Bị cắt ngang suy nghĩ, Diệp Hạo Vũ cũng không muốn nghĩ nhiều đến nàng nữa. "Vâng"

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng, Không Cách Nào Biến Mất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 15: Lao Tới, Chiến Trường

Mị Nguyệt uyển

"Ai, không biết khi nào mới lại được gặp Hạo Vũ đây? Có chút chút nhớ hân rồi." Hân Lôi Lôi hơi có vẻ thương cảm thờ dài nói. "Ai, tại sao người không suy nghĩ đến ta một chút đây?" Viêm Bân học giọng điệu của nàng cảm thán. "Thôi đi. Nghe phát lạnh. Người lại không đi xa, nhớ người làm cái gì?" "Vậy ta đi xa người sẽ nghĩ tới ta phải không?" "Ừ. Nói không chừng. Cũng phải xem ta có thời gian không nữa." "Người." "Hắc hắc, đùa giỡn á..., sẽ nhớ người." Hân Lôi Lôi mỉm cười nhìn chân trời phía xa. Nơi đó là Nam Dương Diệp Hạo Vũ sẽ phải công chiếm. Không biết hân có thể thành công trở về hay không? Hi vọng hân không bị thương. Viêm Bân như có điều suy nghĩ nhìn Hân Lôi Lôi, cười yếu ớt nói: "Hân không có việc gì, người không cần lo lắng." "Thật?" Hân Lôi Lôi làm như yên tâm nhìn về phía Viêm Bân. Trong mắt Viêm Bân lóe lên một tia ưu thương, nhưng vẫn mỉm cười nói: "Ừ, Lôi Lôi, hỏi người một vấn đề được không?" "Được! ~" "Nếu như mà ta cùng Diệp Hạo Vũ đồng thời sắp chết trận ở sa trường, vậy nàng sẽ.trước tiên sẽ cứu ai?" "Đương nhiên là cứu Hạo Vũ trước á." Hân Lôi Lôi không chút nghĩ ngợi liền trả lời Viêm Bân. "Tại. > Khó khăn phun ra những lời này, Viêm Bân lại chỉ cảm thấy dư thừa. Khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại của Hân Lôi Lôi, cũng không quay đầu lại bay vọt đi. "Cái đó. Viêm Bân, sao người đã đi mất rồi?" Hân Lôi Lôi không nghĩ tới Viêm Bân sẽ rời đi, có chút cuống quýt muốn kéo hân lại. Nàng cũng không biết tại sao mình phải khẩn trương như vậy. Chỉ là trong lòng có trực giác không rõ nói cho nàng biết, tuyệt đối không thể để cho lấy hân rời đi, ít nhất. . . Trước khi Hạo Vũ trở lại, không thể. "Không có gì. Lôi Lôi phải ngoan ngoãn hảo hảo mà cùng Diệp Hạo Vũ sống cho thật tốt. Như vậy ta mới có thể nhắm mắt á." Vô lực cười, lại chỉ tăng thêm một phần bị thương. "Nhắm mắt? Tại sao lại nói nhắm mắt á? Viêm Bân, người đừng làm ta sợ có được không? Người đáp ứng sẽ luôn ở cùng ta, được không?" "Ha ha, Lôi Lôi không thể có lòng tham như vậy được. Nhớ, hảo hảo sống tốt. Muốn khóc, thì cứ khóc cho thống khoái. Đừng nén lại, sẽ bị nội thương đó! ~" Khẽ mỉm cười, Viêm Bân thi triển kinh công nhanh chóng rời đi, không để ý đến một tờ giấy màu vàng từ trong ống tay áo rơi ra. Hân Lôi Lôi đưa mắt nhìn hân rời đi, lúc cúi đầu chỉ thấy một trang giấy này. Muốn gọi Viêm Bân lại phát hiện hân đã không còn ở đây. Nàng cúi người nhặt tờ giấy màu vàng lên, sừng sốt cực độ, vội vàng đuổi theo. Gió tanh mưa máu, bốn phương là một mảnh máu đỏ. Tiếng kêu thảm thiết liên tục. Chỉ có thể là loại gào thét của các chiến sĩ liều mạng. "Vương gia, Vương gia, ngài sao rồi?" Nguyệt Kỵ nhìn một nam tử anh tuấn đang che tay chiến đấu. Dù hân gấp như thế nào đi nữa cũng không cách nào thoát khỏi những người này để xông tới. "Không có gì." Diệp Hạo Vũ giả tiện đáp, tiếp tục chiến đấu. Chợt đại đao chém thẳng xuống dưới, Diệp Hạo Vũ lại không phát hiện ra sức gió cường đại sau lưng. Cánh tay bị khiến giác quan của hân có chút giảm xuống. "Hô! ~" "Bùm! ~" Đại đao đột nhiên bị một viên đá đánh văng ra. Diệp Hạo Vũ nghe được thanh âm phía sau vội nhìn lại. Lúc này mới kinh hãi, thật may là mình không bị chém trúng. Người xung quanh đột nhiên ngã xuống, Diệp Hạo Vũ ngạc nhiên, lại không biết là vị anh hùng nào tương trợ. "Vương gia, trở về đi thôi. Nơi này có ta là đủ." Viêm Bân lạnh nhạt nhìn Diệp Hạo Vũ. Diệp Hạo Vũ khiếp sợ. Hân không nghĩ tới người cứu mình sẽ là nội tuyến của mình: Viêm Bân. Nhưng hân cũng biết giờ phút này không được phép suy tư do dự, đành phải gật đầu một cái phát tay ra hiệu Nguyệt Kỵ bảo toàn quân lui về.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng, Không Cách Nào Biến Mất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Viêm Bân Chết Rồi

"Đợi chút." Viêm Bân kéo Diệp Hạo Vũ sắp rời đi lại, lạnh nhạt nhìn thiên quân bách tướng đang xông lên.

"Chuyện gì?" Diệp Hạo Vũ cau mày, không phải hân muốn đổi ý chứ? "Chăm sóc Lôi Lôi. . . thật tốt" "Cái gì? Ừ." Nhi một chút, Viêm Bân đành khẽ thờ dài một cái, buông hân ra, một thân một mình tiến sát đội quân mịt mờ trong nước. Ba ngày ba đêm không ngừng nghỉ, Hân Lôi Lôi mới chỉ đi được một phần ba lộ trình. Dừng lại nghỉ ngơi nửa khắc, nước mắt không nhịn được lại tràn mi. Không cần, Viêm Bân, người không được đi. Sờ sờ tờ giấy màu vàng trong ngực, nước mắt tràn lan dữ tợn hơn. Ngày đó nàng nhặt lên tờ giấy màu vàng, vừa mở ra nhìn bên trong đột nhiên thấy hai chữ: thánh chỉ. Lòng hiếu kỳ giục nàng mau đọc cho xong. Những nét chữ rồng bay phượng múa trên giấy miêu tả thống khổ làm nàng khó thừa nhận nổi — Thánh chỉ Phụng Thiên Thừa Vận, hoàng đế chiếu viết: Hôm nay Vũ vương gia thân vùi khốn cảnh, mệnh Viêm Bân nhanh đi cứu giúp. Nếu thật gặp nạn, nhất định phải xả thân vì nghĩa, cho dù vạn kiếp bất phục nhất định cũng không chối từ. Khâm thủ. Viêm Bân: Hoàng thượng, cho thần thêm một chút thời gian. Thần chỉ muốn xác nhận một chuyện. Sau khi xác nhận rõ nhất định đi ngay lập tức. Hoàng thượng: Mau nhanh đi! Hân Lôi Lôi khổ sở khóc ồ lên, cho dù nàng biết giờ phút này mình không nên vì thế mà lãng phí thời gian, nhưng khổ sở trong lòng lại làm cho nàng thống khổ vạn phần. Chợt nhớ lại lúc Viêm Bân rời đi, bóng dáng đó kiên định cùng kinh công siêu quần. Đợi chút, Hân Lôi Lôi đột nhiên ngừng rơi nước mắt, kinh công, tại sao mình cũng không nghĩ tới đây? Không để ý dân chúng bốn phía quàng tới tầm mắt kỳ quái, Hân Lôi Lôi nhàn nhạt nhắm hai mắt lại. Cách đó không xa, một con sông chậm rãi chảy, trực tiếp phiêu dưới lòng bàn chân của Hân Lôi Lôi, nâng nàng lên, thích thú xông thẳng lên trời. Nam Dương "Giết á! ~ Giết á! ~. . . Giết. . ." Tướng quân dẫn đầu cũng khiếp đảm, chỉ đành khí thế kêu gào. Hân không thể tưởng tượng được một mình nam tử này lại có thể đánh giết cùng 50 vạn tinh binh của mình. Hôm nay chỉ còn lại tới gần mười vạn tinh binh, hân nên làm cái gì bây giờ? "Á! ~" Một tiếng kêu đau. Viêm Bân chán nản nửa quỳ trên mặt đất, khi trước mạnh mẽ bởi vì Lôi Lôi cự tuyệt cùng mình khổ sở, mặc dù cái này cũng không có thể không bao gồm võ công mình cao cường. Nhưng mà bây giờ lại dần dần có chút lực bất tòng tâm. Tướng quân dẫn đầu thấy vậy thất kinh, không nghĩ tới hân lại ở thời khắc then chốt này mà bị thương, hơn nữa thể lực giảm không ngừng. Xem ra muốn giết hân, tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội này, tà tà cười một tiếng, tướng quân hét lớn: "Cầm đao hung hăng đâm hân, vì các tướng sĩ chết đi mà báo thù á! !!" "Phốc. . . Phù phù. . ." Từng tiếng xuyên thấu một, thanh âm phún huyết truyền đến. Viêm Bân hoàn toàn ngã trên mặt đất. Trên người đã có trăm ngàn vết thương rồi, chỉ độc giữ lại một hơi. Nhìn phương xa càng ngày càng mờ hồ, trong đầu nổi lên hình ảnh Hân Lôi Lôi tinh nghịch. Hân ngây ngốc mỉm cười, "Lôi Lôi. . . Ta thật sự. . . Hảo. . . Thật sự yêu nàng. . ." "Phốc! ~" Một đao cuối cùng, đâm xuyên qua trái tim của hân, binh lính hung hăng nói: "Tướng quân, hân đã chết." "Á? Vậy đem thi thể của hân vứt xuống hoang sơn dã lĩnh, để sói hoang ăn hân." "Vâng" Binh lính tiến lên muốn nâng thi thể Viêm Bân, lại chợt nghe một hồi khê kêu đến từ nơi xa: "Buông ra, các n> Hân Lôi Lôi chạy đến rồi. Nước đưa nàng đến biến mất trong nháy mắt lúc rơi xuống đất, ánh mắt của nàng yên lặng nhìn thân thể

Viêm Bân đã mơ hồ huyết nhục. Thống khổ đi lên trước, từ từ ôm thi thể lạnh lẽo, run rẩy hỏi: "Là ai. . . . Là ai đem hân bị thương thành như vậy?" Binh lính lại vẫn không sợ chết dắc ý nói: "A, tiểu cô nương, là ta cho hân một kích cuối cùng, sao nào?" "Vây. . . . Người đáng chết rồi." Vung tay lên, tên lính kia liền hư không tiêu thất, chỉ chừa một sợi khói trắng nhàn nhạt bị gió thổi qua. "啊. . . ." Mọi người hít vào thở ra một hơi. Phần hân nhìn những người trước mặt, hân Lôi Lôi nhìn quanh một vòng, đảo mắt nhìn Viêm Bân ánh mắt lại có vẻ dịu dàng. Khi những người kia dần dần biến mất nàng mỉm cười vuốt mặt của hân, hưởng thụ mùi vị đặc biệt thuộc về hân. Cuối cùng dùng cách môi mòng tái nhợt của hân một chút, khẽ vuốt ve, cúi người ép xuống. Người cuối cùng biến mất thì hai người cơ hồ dính vào nhau. Thật lâu thật lâu, mới vừa đứng dậy, roi lệ nói: * * *

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng, Không Cách Nào Biến Mất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Mất Đi Tất Cả, Cũng Sẽ Không Hối Tiếc

"Viêm Bân, chàng mau đứng lên đi, có được hay không? Ta sai lầm rồi, thật xin lỗi. Khi đó ta cũng không thật sự nghĩ cứu Diệp Hạo Vũ như lời ta nói ra. Bởi vì ta biết võ công của chàng rất rất cao, nếu như ta đi cứu chàng có lẽ sẽ trở thành gánh nặng của chàng. Thật xin lỗi. . . Thật xin lỗi. . . Ô ô. . . ."

"Đừng khóc nữa! Lôi Lôi, người chết không thể sống lại được." Lời nói ấm áp là thế nhưng lúc này trở thành lời nói làm người ta phần hận. Hân Lôi Lôi ngẩng đầu lên phần hận nhìn Diệp Hạo Vũ, quát lớn: "Viêm Bân nói qua, muốn khóc sẽ phải thống khoái khóc. Đây chính là ta, muốn khóc sẽ khóc, chỉ có Viêm Bân hiểu rõ ta. Người là người ngoài, cần bản không biết chuyện ta muốn làm là gì, cần cái gì. Chỉ có Viêm Bân biết. Nhưng giờ. . . . Viêm Bân chết đi đều là lỗi của người, đều là lỗi của người. Nếu không phải vì người, Viêm Bân sẽ không chết. Nếu như không phải người, tên hoàng thượng kia cũng sẽ không hạ thánh chỉ, Viêm Bân sẽ không phải chết. . . . Ô ô. . . ." Diệp Hạo Vũ sùng sốt, lại vẫn chỉ cảm thấy Hân Lôi Lôi đang cáu kỉnh. Vì vậy liền ủy khuất ngồi xồm xuống, khẽ vuốt v của nàng, một tay khác kéo nàng, ý đồ lôi nàng đứng dậy, "Lôi Lôi, đừng khóc. Viêm Bân như vậy chỉ là đang làm phận sự vốn có của hân. Hân vốn vì tiền tài mà thay ta bán mạng. " "Cái gì?" Hân Lôi Lôi dùng sức đánh rơi tay Diệp Hạo Vũ ra, vẫn ôm thi thể Viêm Bân như cũ, tức giận trào khắp toàn thân, "Người cho là tiền có thể mua được tất cả mọi thứ sao? Người cho là thu tiền nên phải bán mạng sao? Vậy ta ra ba trăm vạn hoàng kim mua cái đầu của người, người sẽ làm thế nào?" Diệp Hạo Vũ sùng sốt, hân không nghĩ tới Hân Lôi Lôi sẽ phát hỏa lớn như vậy. "Nói a, tại sao người không nói gì? Tại sao người chần chờ?" Hung hăng đẩy hân ra, Hân Lôi Lôi lạnh lùng nói: "Ta muốn cứu Viêm Bân, phiền người tránh ra. Nếu không cần thận làm người bị thương cũng đừng trách ta." Diệp Hạo Vũ gật đầu một cái, hân biết bây giờ mình nói gì nàng cũng đều không nghe lọt, cho nên chỉ có thể rời đi. "Viêm Bân ngoan ngoãn đó, Lôi Lôi hiện tại liền tới chỗ chàng đây. Chỉ là sau khi cứu chàng rồi, Lôi Lôi sẽ biến thành nhân loại. Khi đó chàng cũng không nên cố ý vào võ công cao cường mà khi dễ Lôi Lôi đó! ~" Tái nhợt cười cười, Hân Lôi Lôi âm thầm hồ động sức mạnh trong người. Nhất thời bầu trời biến thành một mảnh ám trầm. Gió lớn nổi lên, có chất lỏng nhàn nhạt màu lam từ trong cơ thể Hân Lôi Lôi nhanh chóng chảy vào trong cơ thể Viêm Bân. Xa Vân điện "Ái phi, nàng mau nhìn bầu trời này là có chuyện gì xảy ra? Có thể dụng pháp lực tiêu trừ hay không?" Diệp Vân cau mày nhìn về phía Xảo Nhi. "Có chuyện gì sao?" Xảo Nhi từ trong phòng đi ra, nhất thời cau mày. Bốn phương một mảnh hỗn loạn, gió, dị thường lớn, trời, dị thường thảm. Xảo Nhi thầm nghĩ một lát, đột nhiên thức tỉnh, hét lớn: "Không tốt." "Sao rồi?" Diệp Vân nghi ngờ. "Lôi Lôi. . . . sức mạnh của Lôi Lôi bắt đầu trôi mất, chẳng lẽ nàng đã xảy ra chuyện sao?" "Cái gì?" Diệp Vân khiếp sợ. Hân không nghĩ tới chỉ là sức mạnh của cô gái yếu ớt kia chạy mất cũng có thể đưa tới biến đổi lớn> "Hi vọng. . . . Không có xảy ra chuyện gì." Xảo Nhi âm thầm cầu nguyện. Nam Dương "Phốc! ~" Hân Lôi Lôi chớp mắt, chột phun ra một ngụm máu tươi, ngã vào trong ngực Viêm Bân, nhưng trên mặt mang theo vẻ mỉm cười. Mây khắp bốn phía, bắt đầu tan ra. Gió, bắt đầu biến mất, tựa hồ tất cả, đều biến mất, yên tĩnh đến độ làm cho người ta kinh hãi. . . .

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng, Không Cách Nào Biến Mất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Rừng Đào, Nhà

Ba năm sau

Trong rừng đào, hoa đào nở thật đẹp. Bên suối trong rừng sâu, chỉ thấy một ngôi nhà gỗ đơn sơ. Từng trận tiếng nói tiếng cười truyền đến, phá vỡ tất cả yên tĩnh. "Mẹ, ba thật là xấu, thừa dịp Suong nhi ngủ đem về mặt của Suong nhi thành dòng suối luôn rồi." Giọng nữ non nớt tức giận truyền đến. "A nha, ông xã, làm sao chàng có thể về mặt nữ nhi thành như vậy a?" Giọng nữ kiều mị mang theo chút khiếp sợ. "Không có a, Lôi Lôi, đó là nữ nhi xử oan ta! ~" Giọng nam tràn đầy từ tính truyền đến, bên trong lại bao hàm vẻ vô tội. "Mẹ, đừng trách phụ thân a, đó là bởi vì phụ thân quá yêu mẹ." Một giọng nam non nớt truyền đến, lại mang theo chút ngụy biện. "A?" Cô gái nghi ngờ (? ?) "Bởi vì phụ thân có nói qua, mẹ là Thủy yêu a, cho nên mới vẽ chân thân của mẹ ở trên mặt mũi mũi a. Thế này không phải là bởi vì quá yêu sao?" "Ách. . . . Đúng vậy a Đúng vậy a." Nam tử vội phụ họa nói. ^^ "Ha ha, vậy sao, Vũ thật là ngoan đầu nha. Lại còn thay ba nói chuyện. Thôi đi, ta sẽ không trách con, ai kêu ta độ lượng như vậy đây?" Cô gái dịu dàng nói. "Ủ, nương tử a, gần đây Suong nhi thường oán trách chúng ta không có sinh cho nàng thêm một đệ đệ để khi dễ! ~" Nam tử mỉm cười. "Vậy sao? Vậy chàng định làm thế nào đây?" "Ha ha, đương nhiên là. . . ." Nam tử ôm ngang cô gái lên, trực tiếp đi vào trong phòng, "Đương nhiên là đi tái tạo thêm một đứa rồi! ~" "Ha ha, tương công thật là xấu! ~" Thế nào? Ngạc nhiên hông? Đã biết nam chính là ai chưa nào? O(^_^)O

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng, Không Cách Nào Biến Mất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.